

ยี่สิบเอ็ด จากแคว้นสู่แดนไกล

รัชสมัยพระเจ้าโจวปีที่สามสิบแปด ปลายฤดูใบไม้ผลิ ข้าลาจากอุ้งเฟิง
เดินทางออกจากแคว้นฉิน

ยามเมื่อโดยสารธำมภ์ของสกุลจ้าวแห่งแคว้นฉิน เคลื่อนผ่านประตู
สูงใหญ่ของเมืองหลวงแห่งแคว้นฉิน ข้าทอดถอนใจกับความไม่แน่นอนของ
สรรพสิ่งอย่างอดมิได้ มาแล้วจาก... พบแล้วพราก จากเทียนชู่สู่เมืองยงคล้าย
ข้าเดินทางไกลกลับมา เพียงเพื่อพบกับการจากลาอันเจ็บปวดลึกล้ำ เมื่อลืมตา
ตื่นจากฝัน บ้านมิใช่บ้าน คนก็หาใช่คนผู้เดิมอีกต่อไป

ดวงใจหนาวเห็บ ร่างกายเย็นเยียบ ภายนอกกลับเป็นทิวทัศน์
อันกว้างไกลไร้ขอบเขตของแคว้นฉิน ไร้ลมฝนแห่งการลาจาก หาได้มิใช่
เหลืองกรอบเหี่ยวเฉาลอยปลิดปลิว ปรากฏเพียงทุ่งกว้างสีเขียวขจีและผืนป่า
แผ่เสียงร้องเจื้อยแจ้วของนกกระจอก ทว่าแสงอาทิตย์เจิดจ้า กลิ่นหอมของ
หมุ่มมวลดอกไม้และปีกของผีเสื้อ กลับร่วโรยอยู่ในดวงใจอันมอดไหม้เป็น
เถาเถาของข้า รวากับดอกไม้ดังงามแย้มบานที่ข้างสุสาน เมื่อคิดเปรียบเปรย
กลับยิ่งทำให้จิตใจข้าหนาวเห็บอ้ำว้าง

ตลอดทางข้าหนึ่งมีเอ่ยวาจา ล้อรถลิ่งหลุนๆ พาเข้าไปสู่โชคชะตา

อันมิจล่งรู้

ยามเมื่อออกจากเมืองยง เข้าใกล้เชิงเขาโหมวทยา สายลมอบอุ่นพัดผ่านม่านรถม้าเข้ามา หมิงอี่ผู้กำลังหลับตาพักผ่อนพลันลืมตาขึ้น เขามองออกไปนอกหน้าต่างพลางเอ่ย “เด็กน้อย มีคนมาส่งเจ้า”

ข้าเงยหน้าขึ้นอย่างเลื่อนลอย เขาโหมวทยายังคงสูงตระหง่านเช่นเคย เกรว้างสีขาวนวลของคนที่หนึ่งซึ่งมาอยู่บนยอดเขาสูงชันข้างทาง สายลมแรงพัดเลื่อนเขาจนลือคลุ้มตัวยาวโบกสะบัดดังที่ข้าเคยเห็นในความฝันทุกคำคืน

ข้าหาได้ยอมรับ ไยท่านจึงมาอีก

หยาดน้ำตาคลอหน่วยมริฐ์เกิดขึ้นเมื่อใด เมื่อไหลเอ่อจนหมดไปก่อนหน้า ก็พลันทะลักทลายออกมาอีก

“เจ้าคิดว่าเมื่อคืนเขาเชื่อคำข้าจริงๆ หรือ”

เสียงหมิงอี่ดังขึ้นข้างหูข้า “ไม่! เขารู้แล้วว่าข้าคือใคร” ข้ามองเกรว้างบนยอดเขาซึ่งเล็กลงเรื่อยๆ พลางส่ายหน้าเบาๆ

“เช่นนั้นโยเจ้าจึงไม่อยู่ต่อเล่า เขาคือเหตุผลที่เจ้ากลับสู่แคว้นฉินมิใช่หรือ”

หมิงอี่ยื่นมือมาปลดม่านรถม้าลงแทนข้า ผ้าโปร่งบางผืนนั้นตัดขาดความยึดมั่นสุดท้ายในใจข้าไปสิ้น

“ข้าคิดว่าตนเองจะยอมรับคำอธิบายและการจัดการใดๆ ของเขา แต่ข้าคิดผิด ข้ามิอาจปล่อยวาง มิอาจใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางคำใบ้ปดหลอกลวงอย่างยินยอมพร้อมใจ ด้วยเหตุนี้... ไม่ว่าอย่างไรข้าก็มิอาจเข้าใจการตัดสินใจของเหยาหนี่ไ้”

ข้าเอ่ยถึงเหยาหนี่อย่างมีหวั่นรู้ตัว แต่เดิมเข้าใจว่าหมิงอี่คงมิได้ตอบข้า คาดไม่ถึงว่าเขาจะไม่หลบเลี่ยงแม้เพียงน้อย

“นางไม่เหมือนเจ้า” หมิงอี่ปิดตาลง ใบหน้างดงามเรียบปราศจากอารมณ์อื่นใด “แม่สิ้นใจ หากเป็นการเติมเต็มความใฝ่ฝันของนาง สำหรับผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความเป็นจริงอันเจ็บปวด กลับมีผู้สิ้นใจอยู่ท่ามกลาง

ความเพื่อฝันอันสุขสม”

“ท่านโหร แท้จริงแล้วบุคคลในดวงใจของเหยาหั้นผู้้นั้นคือใคร”

“สำคัญด้วยหรือ” หมิงอี่เหลือบตาขึ้นมองข้าคราหนึ่งพลางย้อนถาม
“เด็กน้อย เจ้าคิดว่าทุกคนต่างเป็นเช่นเจ้า ไม่ว่าอย่างไรก็ตามต้องการความจริง
อันเปิดเผยหรือ”

ข้าหนึ่งงั้น หมิงอี่จึงถามขึ้นอีก “จะไม่กลับไปเทียบชู้กับข้าจริงหรือ”

“หากกลับไปครานี้ ย่อมมีอาจออกมาอย่างง่ายดายเช่นนี้อีกใช่หรือไม่”

หมิงอี่หัวเราะ ก่อนหลับตาลงโดยมิเอ่ยวาจา

ออกจากเมืองหลวงลงใต้ ก่อนจะเดินทางถึงแม่น้ำเว่ย โดยสารเรือ
ตามกระแสน้ำ เพียงไม่กี่วันก็เดินทางมาเกือบครึ่งทาง แม้การเดินทางจะ
รวดเร็ว แต่โดยสารเรือมักทำให้เมาคลื่น ร่างกายของจ้าวไปหลู่จึงมีอาเจียน
ได้อีก ด้วยเหตุนี้คนทั้งหมดยิ่งขึ้นฝั่งที่เมืองเกาหลิง¹⁶⁷ และเปลี่ยนมาเดินทาง
บนบกได้หลายวันแล้ว

ยามเมื่อดวงจันทร์ลอยเด่น ขบวนรถม้าหยุดตั้งกระโจมบริเวณริมแม่น้ำ
พวกเขากำลังก่อไฟทำอาหาร

จ้าวไปหลู่ன்றรถม้าเพียงไม่กี่วัน แม้จะมีสภาพร่างกายดีกว่ายามนั่งเรือ
อยู่บ้าง แต่สีหน้าก็ยังซีดเซียว เขานั่งเอามืออังไฟพลางสนทนาสัพเพเหระกับ
หมิงอี่ ขณะที่หมิงอี่เอียงศีรษะยิ้มน้อยๆ ด้วยสีหน้าที่ทางสงบเยือกเย็น คล้าย
มีเพียงยามอยู่ร่วมกับจ้าวไปหลู่เท่านั้น เขาจึงจะเป็นคนซึ่งมีชีวิต มีจิตวิญญาณ
และตอบอัน

“เด็กน้อยอย่าเหม่อลอยอยู่เลย ไปจับปลาเป็นเพื่อนข้าดีหรือไม่” จาง-
เมิ่งถานเดินเข้ามาตบไหล่ข้าพลางเอ่ยถาม

ข้าพยักหน้า ละจากกองไฟที่คนทั้งสองนั่งล้อมวงอยู่

เขากล่าวว่าจับปลา ทว่าสำหรับข้าก็เป็นเพียงการเปลี่ยนสถานที่เหม่อ

¹⁶⁷ ปัจจุบันเป็นเขตหนึ่งในมณฑลส่านซี

ลอยเท่านั้น จางเม็งถานถอดเสื้อออก พับขาทางเกง ก่อเนินย่ำลงในแม่น้ำ เขามีไหล่กว้าง เอวสอบ แสงจันทร์สาดส่องบนแผ่นหลังเปลือยเปล่าของเขา สะท้อนให้เห็นมัดกล้ามเนื้อกำยำ

“เหตุใดบัณฑิตเช่นท่านจึงสวมกางเกงเช่นชาวหู” ตลอดมานั้นการสวมเสื้อกับผ้าถุงเป็นการแต่งกายของบุรุษในดินแดนจางหยวน ส่วนการสวมกางเกงนั้นเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของชาวหรงและชาวตี้ในแถบตะวันตกเฉียงเหนือรวมถึงชาวหู หากชนชั้นสูงสวมเสื้อผ้าลักษณะนี้จะถูกผู้คนเยาะเย้ยดูแคลน

“สวมเช่นนั้นข้ามาสะดวกกว่า” เขาแหงดาบลงในน้ำโดยแรง จับพลันปลาสีเงินตัวใหญ่ก็ตรึงแน่นอยู่ที่ปลายดาบ “รับด้วย!” ปลาที่น่าสงสารติดดินอยู่ในมือเขาสองครา จากนั้นก็ถูกโยนมาข้างกายข้า “เจ้าออกจากแคว้นจินเช่นนี้แล้วจะไปทีใดต่อหรือ” เขาก็มหันมองผืนน้ำอันมืดมิดกลางแอ่งถ้ำ

ข้าหนึ่งงันไปชั่วขณะ ก่อนเอ่ยตอบ “แคว้นจิน”

“เจ้าจะกลับจินเจียงไปพร้อมชื่อจื่อหรือ” เขาแหงปลาอีกตัวหนึ่ง ก่อนยกดาบซึ่งสะท้อนแสงเป็นประกายเดินขึ้นมามันฝั่ง

“ไม่ ข้าเพียงอยากหาสถานที่สงบสงบสักแห่งพักอาศัย หากอยู่ในแคว้นจินยังสะดวกให้ท่านนำข่าวคราวของอู่เสียกับชื่อเอ๋อร์มาบอกข้า”

“เช่นนั้นหลังจากหาพบเขาพบแล้วเล่า เจ้าจะไปทีใด”

“หาไม่รู้” ข้าสูญเสียทิศทางสำหรับอนาคตไปแล้ว

“เช่นนั้นก็อย่าเพิ่งคิดเลย ไปเถิด ต้นน้ำแก่งปลาถิ่น น้ำแก่งปลาที่ข้าคุ้น อร่อยยิ่งกว่าอาหารของขบวนเดินทางเสียอีก” จางเม็งถานถือปลาซึ่งผ่าท้องล้างทำความสะอาดแล้วโบกไปมาตรงหน้าข้า

“ปากข้าเป็นแผล มีอาจกินเนื้อได้ ให้ข้าตุนแล้วพวกท่านดื่มเถิด” ข้ายื่นขึ้นรับปลาจากมือเขา พลังยกมูมปากส่งยืมให้

อาจเพราะข้ามิได้ยืมเป็นเวลานาน เมื่อเห็นรอยยืมของข้า จางเม็งถานจึงตะลึงงันไป

“เจ้าคิดได้แล้วหรือ” เขาถาม

“เป็นข้ามต้องการคิดอีกต่อไป”

น้ำแกงปลาตีนนั้นมดเดือดปุดๆ อยู่ในหม้อทองแดงสามขา กลิ่นหอมชุกนำเฮยจื่อซึ่งหายตัวไปหลายวันเดินเข้ามา หลังทำความเคารพวางหมิงถานซึ่งอยู่ด้านหนึ่ง เขาก็เข้ามานั่งลงข้างกายข้าอย่างสบายอกสบายใจ “นั่งหนูน้อย ข้าไม่อยู่เสียสองสามวัน ไยเจ้าจึงมีสภาพเป็นเช่นนี้เล่า หากมีคนรังแกเจ้า เพียงบอกพี่ชาย พี่จะไปชกมันให้เอง”

“หาได้มีผู้ใดรังแกข้า สองสามวันนี้เจ้าไปที่ไหนมาหรือ” ข้าตักน้ำแกงปลาให้เฮยจื่อชามหนึ่ง เฮยจื่อเงยหน้ามองจางหมิงถานซึ่งตักน้ำแกงปลาอยู่ข้างๆ ก่อนขยับเข้ามาเอ่ยเสียงเบาข้างหูข้า “ความลับ”

เขาแสดงท่าทีชัดเจนว่าเล่นลูกไม้กับข้า หว้าข้ากลับไม่มีใจซักถาม เพียงใช้เท้าเตะเขาเบาๆ “ไปนำชามของชื้อจื่อมาเร็ว บอกว่าข้าตุนยาให้เขา”

“อ้อ” เฮยจื่อเงยหน้ากระดกน้ำแกงในชามดื่มอึกๆ จนหมด ก่อนตอบรับและเดินจากไป

“ไยเจ้าจึงหลอกลวงกระทั่งชื้อจื่อ น้ำแกงปลานี้เป็นยาที่ได้กัน” จางหมิงถานกล่าวพลางตักน้ำแกงให้ตนเองอีกชาม

“เช่นนั้นก็เป็นแล้วมิใช่หรือ” ข้าหยิบสมุนไพรแห้งสองสามกิ่งออกจากถุงใบเล็กซึ่งพกติดตัว จากนั้นก็หักแล้วโยนลงไปให้น้ำแกง

จังหวะนั้นเอง จางหมิงถานพลันหุบยืม ยกดาบและพุ่งตัวเข้าสู่ป่ามืดครึ้มเบื้องหลังข้าพลางตวาดเสียงดัง

“ผู้ใดอยู่ในนั้น ออกมาเดี๋ยวนี้!” เมื่อเสียงตะคอกดังขึ้น เหล่าทหารสิบกว่านายรอบกองไฟต่างพากันชักดาบออกมา ชั่วพริบตาแสงจากโลหะก็สะท้อนวิบวับไปทั่วบริเวณที่พึกเล็กๆ แห่งนี้

“เง้!”

เสียงร้องไห้ของเด็กคนหนึ่งดังขึ้นในป่า ไม่นานขอทานเด็กผมยุงเหยิงเสื้อผ้าขาดวินจำนวนหกเจ็ดคนก็เดินโซซัดโซเซออกมาจากแนวต้นไม้ ในบรรดาพวกเขา ผู้ที่อายุนมากที่สุดมีพื้นสลิปกว่าปี ขณะที่ผู้ที่ยาวน้อยที่สุดกระทั่ง

ยืนอย่างมั่นคงยังมื่ออาจทำได้ เมื่อเห็นดาบอันแหลมคมในมือเหล่าทหาร ต่างพากันขดกายเบียดกัน ใบหน้าน้อยประอะเปื้อนดิน เห็นเพียงดวงตาขาวดำซึ่งเต็มไปด้วยแวหวาดกลัว

“ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องกลัวหรอก บอกมาเถิด พวกเจ้ามาจากที่ใดกัน”
จ้าวไปหลู่เดินเข้าหากลุ่มเด็กๆ เขายิ้มพลงยอตัวลง

แม้สีหน้าเขาจะอ่อนโยน ทว่าเหล่าเด็กๆ กลับตื่นตระหนกจนถอยหลังหนีไปหลายก้าว เด็กอายุสองขวบกว่าๆ ผู้หนึ่งพลันขว่อนล้มตั้งลงกับพื้นก่อนร้องไห้จ้า

ข้าเดินเข้าไปหมายจะอุ้มเด็กคนนั้นขึ้นมา แต่เด็กหญิงอายุสิบกว่าปีผู้หนึ่งกลับเข้ามาขวางหน้าข้า มองข้าอย่างระแวงระวังคราหนึ่ง ก่อนก้มลงอุ้มเด็กขึ้นมาและเอ่ยเสียงดัง

“เมืองเสีย!”

เมืองเสียอยู่ในแคว้นจิ้น พวกเขาเป็นชาวจิ้นหรือ เหตุใดจึงมายังแคว้นจินเล่า

“ไม่ต้องกลัว พวกเราก็คงมาจากแคว้นจิ้นเช่นกัน” จ้าวไปหลู่สั่งให้เหล่าทหารเก็บดาบลง ก่อนเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “เหตุใดพวกเจ้าจึงต้องหลบซ่อนอยู่ที่นี้พ่อแม่เล่า”

“ชาวจินเผาหมู่บ้านของเราแล้วแย่งชิงเสบียงอาหาร พวกเราจึงหนีออกมา” เด็กหญิงเอ่ยตอบ

“เช่นนั้นเหตุใดจึงหนีมายังแคว้นจิน”

“เป็นเพราะอาหยางนำทางผิด! พวกเรากลับไปไม่ได้แล้ว ต้องตายอยู่ที่แคว้นจินเป็นแน่...” เด็กชายผู้หนึ่งชี้มายังเด็กหญิงตรงหน้าข้าพลงร้องไห้เสียงดัง

เด็กหญิงผู้มีนามว่าอาหยางก้มหน้าลงท่ามกลางเสียงร้องไห้ นางกัดริมฝีปากแน่น มิเอ่ยวาจาโต้ตอบ

จ้าวไปหลู่จับมือนางพลงเอ่ยถาม “พ่อแม่ของเจ้าเล่า”

“สิ้นใจแล้ว” นางเอ๋อด้วยเสียงสะอึกสะอื้น

“พ่อแม่ของเจ้าสิ้นใจแล้ว แต่ท่านพ่อของข้ายังไม่ตาย เขาหนีออกไปได้นายท่าน ได้โปรดส่งพวกเรากลับไปด้วยเถิด!” เด็กชายคุกเข่าลงกับพื้นพลงโขกศีรษะขอร้องเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย เด็กคนอื่นๆ ต่างก็คุกเข่าลงเช่นกัน ชั่วขณะเสียงร้องห่มร้องไห้ก็พลันดังระงมไปทั่วกระโจมที่พัก

เมืองเสียนเป็นเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งบริเวณชายแดนระหว่างแคว้นฉินกับแคว้นจิ้น กองทหารของไท่จื่อซ่างตั้งทัพอยู่ในบริเวณใกล้กับเมืองเสียน คร่ำชีวิตคน เผาหมู่บ้าน หรือว่าฟูไซเจ้าแห่งแคว้นอู่มิได้ถอยทัพ แคว้นฉิน แคว้นจิ้น และแคว้นอู่ ทั้งสามแคว้นนี้เปิดศึกกันเสียแล้วหรือ!

จ้าวไ่หลู่สั่งให้ทหารพากลุ่มเด็กๆ ไปยังพื้นที่ว่างซึ่งห่างออกไปไม่กี่ไมล์ ทั้งยังสั่งคนยกข้าวหุงสุกหม้อหนึ่งมอบให้พวกเขา ขำมองเด็กๆ ซึ่งกำลังกินอาหารอย่างตะกละตะกลามพลงเอ๋อถามจางเมิ่งถานที่อยู่ข้างกายด้วยเสียงเบา

“อู่หวางบุกตีแคว้นจิ้นแล้วหรือ”

“ไม่ เจ้าผู้ครองแคว้นอู่ตอบรับคำเชื้อเชิญจากแคว้นจิ้นกับแคว้นหลู่แล้ว ทั้งพระเจ้าโจวยังพระราชทานอนุญาตให้พวกเขาพบปะกันที่หวางฉือในอีกสองเดือนข้างหน้า”

“เช่นนั้นทัพฉิน...”

“คาดว่าทัพฉินน่าจะถอยกลับแล้ว เผาหมู่บ้านและแย่งเสบียงอาหารเกรงจะเป็นการกระทำเพื่อระบายโทสะของรัชทายาทแคว้นฉินก่อนเดินทางกลับ” จางเมิ่งถานเอ๋อด้วยสีหน้าเย็นชา

ถูกแล้ว ซ่างเป็นเรื่องที่ไท่จื่อซ่างน่าจะทำได้จริงๆ ครานี้ข้าล้กลอบติดต่อยืมกำลังทหารจากแคว้นปาและแคว้นสวี่ ดึงดันยกทัพตีแคว้นจิ้น แต่เดิมคิดว่าชื่อเสียงจากการรบจะเสริมความมั่นคงให้ตำแหน่งรัชทายาทของตน มิคาดจะไม่ได้ครอบ ทั้งยังปล่อยให้ทั้งจื่อลี่กับสกุไปห้เล่แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์เป็นทองแผ่นเดียวกัน อาศัยโอกาสแย่งชิงอำนาจทหารทางเหนือจากเขาไป เขาไว้

ความสามารถ หยิ่งผยอง ทั้งทำให้เด็กกลุ่มนี้กลายเป็นเครื่องสังเวยต่อโศสะของเขาโดยไร้เหตุผล

“พี่เมิ่งถานกล้าประลองกับข้าสักตาหรือไม่” ความคิดหนึ่งพลันปรากฏขึ้นในสมองข้า

“ประลองสิ่งใด”

“จับปลา!” ข้ามิรอให้เขาตอบ กลับตะโกนบอกเฮยจื่อซึ่งอยู่ข้างกองไฟ “เฮยจื่อ ไปเถิด! พวกเราไปจับปลากัน!”

จ้าวไปหลู่ผู้กำลังดื่มน้ำแกงปลาที่ข้าตุน หันไปเอ่ยกับหมิงอี้ซึ่งอยู่ข้างกายด้วยรอยยิ้ม “นางน่าจะอย่างไรเสีย แม้จะเสียงดังสักหน่อย แต่เห็นแบบนี้แล้วสบายใจกว่า”

หมิงอี้มองข้าคราหนึ่งพลางเอ่ยตอบเสียงเรียบ “นางมิได้กำลังเสียงดังนางกำลังหนี”

ข้าแก้มทำทีคล้ายมิได้ยินวาจาหมิงอี้ หันไปเอ่ยยิ้มร้นกับคนหนึ่งจากทหารข้างๆ มาลองจับ แล้วเอ่ยกับจางเมิ่งถานและเฮยจื่อ “พวกเรามาประลองกันว่าใครจะจับปลาได้มากกว่า ผู้แพ้จะต้องยอมรับเงื่อนไซของผู้ชนะเรื่องหนึ่ง”

“ฮ่าๆๆ แข่งจับปลากับพวกเรานะรี นิ่งหนูน้อยช่างบ๊าระทำนุก หากวันนี้ข้าพ่ายแพ้ จะยอมคลานให้เจ้าขี่ตั้งสุนัขเลยทีเดียวนะ!” เฮยจื่อตึงตาออกมา พลังร้องบอก

“ท่านเล่า ประลองด้วยหรือไม่” ข้าพยักพเอิดหน้าไปทางจางเมิ่งถาน

“เจ้าแพ้แน่แล้ว” จางเมิ่งถานก้มศีรษะหัวเราะเบาๆ ก่อนตึงตาออกมา

จ้าวไปหลู่กระซอกหมิงอี้ลุกขึ้น พลังเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “พวกเรา ก็ไปดูกันเถิด ไปเป็นประจักษ์พยานให้หงอวินเออร์”

คนทั้งกลุ่มเดินไปยังริมฝั่งแม่น้ำ ข้าใช้ผ้าผืนบางเกล้าผมขึ้นสูง ทั้งยังใช้เชือกกรังชายกระโปรงขึ้นเหนือเขาสองซุน “ปลาห้าตัว ใครจับได้ครบก่อนเป็นผู้ชนะ”

“ตกลง!” คนข้างกายทั้งสองตอบรับอย่างพร้อมเพรียง

เวลานี้ห้องฟ้ำปลอดโปร่งราวกับผ่านการชะล้าง ไม่มีเมฆหมอกแม้สักครึ่งสาย ผืนฟ้าเป็นสีครามสดใสหอประกาย ทั้งสูงและกว้างไกล ดวงจันทร์กลมโตลอยเด่นกลางผืนฟ้า ขจัดเงามืดมิติริมฝั่งน้ำ กระทั่งกิ่งก้านของพีชน้ำริมตลิ่งยังเห็นได้อย่างชัดเจน ข้าถือนันฑ์ สะพายซองลูกธนูเดินลงน้ำอย่างช้าๆ ท่ามกลางความเย็นของสายน้ำปลายฤดูใบไม้ผลิแฝงไปด้วยความอบอุ่น ก่อให้เกิดความผ่อนคลายสบายใจ หลังจากยืนได้อย่างมั่นคง ข้าก็ปรายเมลิ็ดพีชซึ่งเก็บจากริมฝั่งเมื่อครู่ลงบนผืนน้ำอย่างสม่ำเสมอ จากนั้นจึงรวบรวมสมาธิ รอคอย

ไม่นานได้ผืนน้ำก็ปรากฏเงาดำหลายสายแหวกว่ายเข้าหาข้าอย่างช้าๆ ข้าหยิบลูกธนูสามดอกออกจากซองมาคาบไว้ในปาก วางลูกธนูแล้วนำวนันฑ์ รอคอยอย่างเงียบเชียบให้เหยื่อว่ายเข้าใกล้ ใกล้อีกสักหน่อย...

มาแล้ว!

ในชั่วขณะนั้น ข้าใช้ความเร็วมากที่สุดปล่อยลูกธนู เพียงพริบตาก็ยิงลูกธนูออกไปถึงสามดอก ปลาอวบอ้วนสามตัวแหวกว่ายขึ้นพรวดอยู่ในน้ำตื้นไม่กี่ครั้ง ก็ลอยขึ้นมาอยู่บนผิวน้ำทั้งที่ยังเสียบคาด้วยลูกธนู

จากนั้นข้าก็กลับสู่การรอคอยอย่างเงียบงัน สายน้ำโหมระลอกคลื่นขนาดเล็กกระทบขาเข้าแฉ่วเบา ข้าผ่อนคลายสบายใจ จินตนาการว่าตนเป็นพีชน้ำ ซึ่งล่องลอยไปตามกระแสคลื่น รอให้ปลาแหวกว่ายผ่านข้างกายไป

ยามนี้เอง สายน้ำเบื้องหลังพลันเกิดความเคลื่อนไหวอีกครา ข้าหมุนกายนำวนันฑ์จนสุด ทว่าบริเวณซึ่งลูกธนูเสียบบนผิวน้ำ กลับสะท้อนภาพใบหน้าคล้ายตกอยู่ในห้วงภวังค์ของจางเมิ่งถาน

ข้าเฝ้าขึ้นมองเขาพลางถาม “ท่านจับได้ห้าตัวแล้วหรือ” จากนั้นก็ลดนันฑ์ลง เก็บลูกธนูใส่ซองด้านหลังอย่างรู้สึกพ่ายแพ้เป็นที่สุด

จางเมิ่งถานยืนอยู่ท่ามกลางผืนน้ำภายใต้แสงจันทร์ เขาสบตาข้า แม้แต่จะกะพริบขณะพยักหน้ารับแฉ่วเบา

“นี่เฮยจือ เจ้าจับได้กัตัวแล้ว”

เวลานี้เฮยจือยังคงยกกายอยู่ในน้ำพลางใช้ดาบแทงสะเปะสะปะ เมื่อได้ยินข่าวร้องเรียกจึงลุกขึ้นยืนพลางตอบ “สองตัว เจ้าเล่า”

“เจ้าแพ้แล้ว!” ข้าคว่ำหินกลมก้อนหนึ่งจากใต้ฝ่าเท้าโยนใส่เขาพลางหัวเราะด้วยความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

จางเม้งถานช่วยข้าเก็บปลา ทั้งจับจูงมือข้าและบีบแน่นคราหนึ่ง “หากเจ้ายังยื้มต่อไปเช่นนี้ ระวังชื่อจือจะจับเจ้าไปเป็นอนุกรรยา”

อนุกรรยา? ข้าหันมองจ้าวไปหลู่ผู้ยืนอยู่ริมฝั่งด้วยใบหน้าแยมยื้มคราหนึ่ง ก่อนหุบยื้มลงทันที

เราทั้งสามต่างถือปลาเดินขึ้นฝั่ง จ้าวไปหลู่มองสำรวจข้าอย่างพิณิจพิเคราะห์แล้วจึงหันไปเอ่ยกับหมิงอี่ด้วยรอยยื้ม “หญิงใต้จันทรา ผ่าแดงเนตรหยก ยืนกลางสายน้ำ หากผู้มีรู้ความพบคงเห็นเป็นเทพเซียน”

เมื่อเขาเอ่ยชื่นชมเช่นนั้น ข้าพลันนึกถึงคำเตือนของจางเม้งถานเมื่อครู่ จึงรีบโบกมือส่ายหน้าพลางเอ่ย “ชื่อจืออย่าลือเลือนอาสืออีกเลย หมิงอี่ที่ยืนอยู่ริมฝั่งน้ำต่างหากเล่าจึงคล้ายเทพบุตรแห่งแม่น้ำเซียง เทพธิดาแห่งแม่น้ำฮั่น” กล่าวจบข้าพลันรู้สึว่าการเปรียบหมิงอี่กับเทพธิดานี้ช่างเป็นการทำลายจิตใจห้าวหาญของบุรุษเช่นเขา ทว่าเมื่อวาจาออกจากปากก็มีอาจเรียกคืนได้อีก

โชคดียิ่งนักที่ทั้งสองหาได้ใส่ใจ หลังจากหยอกล้อพวกเราสองสามประโยคก็หมุนกายเดินจากไป

จางเม้งถานส่งปลาในมือให้ทหารสองนายด้านหลังจ้าวไปหลู่พลางสั่งการ “ให้คนนำปลาไปตุนน้ำแกงแล้วตัดกัให้เด็กๆ ตีม”

ข้าตะลึงงันเล็กน้อยขณะเอ่ยในใจ ‘คนผู้นี้ช่างเข้าใจความคิดข้า รู้ว่าการประลองในครานี้ก็เพียงเพื่อทำน้ำแกงปลาหม้อหนึ่งให้เด็กๆ เท่านั้น’

“นั่งหนูน้อย ว่ามาเถิด เจ้าต้องการให้ข้าทำสิ่งใด” เฮยจือก้าวเข้ามาถามอย่างห่อเหี่ยว

ข้าชี้ที่พื้นพลางเอ่ยกลั้วหัวเราะ “เจ้ากล่าวไว้แล้วมิใช่หรือ หากแพ้จะ

คลานลงไปให้ข้าสี่ตั้งสุนัข หรือเจ้าจะผิตวาจา”

“เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นเถิด ที่นี้คนมากนัก อย่างไรเจ้าก็ควรไว้หน้าพี่ชายผู้นี้บ้าง” เฮยจื้อเข้ามาเกาะเกาะข้าพลาหงหาข้ออ้างต่างๆ นานา

“เช่นนั้นข้าเพียงต้องการให้เจ้ากล่าวประโยคหนึ่งออกมาก็พอ”

“ตกลง จะให้ข้ากล่าวสิ่งใดก็ได้ทั้งสิ้น!” เฮยจื้อตอบหน้าอกด้วยท่าที่หัวหาญเป็นอย่างยิ่ง

“หาใช่กล่าวกับข้า แต่กล่าวกับเสี่ยวชิว อีกไม่กี่วันก็จะถึงเพิงหลังตู้แล้ว หลังจากเจ้ากลับไปถึงเทียนชู่ เพียงบอกเสี่ยวชิวว่าเจ้าชอบนางเท่านั้น”

“เจ้า! ผู้ใดบอกว่าข้า... เจ้า...”

เฮยจื้อถูกข้าแทงจุดอ่อน จึงอึกอักเขินอายราวกับเป็นสาวน้อย

“เจ้ามีนับว่ารูปลักษณ์หล่อเหลา นัก วรยุทธ์หรือก็ไม่โดดเด่น ข้าขอเตือนให้เจ้ารีบบอกนางเถิด หากเสี่ยวชิวถูกตาต้องใจบุรุษอื่นในเทียนชู่ ถึงยามนั้นเจ้าอย่าได้เสียใจภายหลังเชียว” ข้าเอ่ยหยอกล้อ

“นั่นเด็กร้ายกาจ...” เฮยจื้อกำหมัดทำที่จะเข้ามาต่อเย้า

ข้าจึงจับแขนนางเมิ่งถานแล้วเบี่ยงกายเข้าไปหลบด้านหลังเขา ก่อนเอ่ยกับเฮยจื้อด้วยรอยยิ้ม “ถูกข้ากล่าวแทงใจก็มีโทษะ มิรู้จักขวยอายเสียบ้าง!”

เฮยจื้อร้องสบถสองคำก่อนเอ่ยเสียงดัง “ก็แค่บอกชอบนางเท่านั้นมิใช่หรือ บอกก็บอกสิ! อีกครู่เมื่อกลับที่พัก อย่าได้บอกผู้อื่นว่าข้าพาให้เจ้าเชียว!”

“เข้าใจแล้ว” ข้าชะโงกหน้ามาส่งเสียงตอบ

เฮยจื้อหมุนกายวิ่งจากไปด้วยความโกรธเคืองและอับอาย

“ยามนี้ถึงคราวของข้าแล้วใช่หรือไม่” จางเมิ่งถานรวบกายข้าจากด้านหลังให้มายืนตรงหน้าเขาแล้วก้มศีรษะถาม

ข้าพยักหน้ารับอย่างใจกว้าง “ท่านชนะข้า ว่ามาเถิดต้องการให้ข้าทำสิ่งใด”

จางเมิ่งถานมองข้าด้วยแวตาสงบนิ่ง ทั้งที่เป็นใบหน้าเดียวกัน บุคคลผู้เดียวกัน ทว่ากลับส่งผลให้บรรยากาศรอบกายพลันเปลี่ยนแปลงจากยาม

ปกติไปโดยสิ้นเชิง

ขณะที่ข้าหนีกงสัย นิ้วมือเรียวยาวของเขาก็เคลื่อนผ่านลำคอข้า ก่อนคว้าจับผมกลุ่มหนึ่งด้วยแรงแผ่วเบาไว้ในมือ “เมื่อถึงยามเจ้าปักปัน ข้าจะเป็นผู้รวบรวมให้เจ้า” เขาสบตากับข้า น้ำเสียงทุ้มต่ำเลื่อนลอย

ข้ามองเส้นผมซึ่งอยู่ระหว่างชอกนิ้วมือของเขา ในใจก็พลันพลิกผันหลายพันครา ตั้งแต่เลิกจนโตเข้าเคยจินตนาการถึงภาพยามเมื่อตนเองรวบรวมปักปันมานับครั้งไม่ถ้วน ปักปันไม้หรือปืนหยก สวมอาวุธสีครามหรือสีแดง ตลอดจนสิ่งซึ่งเปลี่ยนแปลงในภาพจินตนาการของข้าเป็นเพียงสิ่งของ ทว่าที่มีเคยเปลี่ยนแปลงคือบุคคลผู้จะรวบรวมให้ข้าจากเบื้องหลัง

“เจ้ายินยอมหรือ”

เห็นสีหน้าเคร่งเครียดของข้า เมฆแดงที่ปลายคิ้วของจางเม้งถ่านก็พลันชะงักค้าง

“หาใช่ไม่ สตรีผู้มีการหมั้นหมายจึงจะสามารถปักปันเมื่ออายุสิบห้า ชีวิตนี้ข้าจะมีให้สัญญาออกเรือนกับผู้ใด หากท่านต้องการรวบรวมให้ข้า เกรงจะต้องรออีกหกปีจนข้าอายุพินยี่สิบ ถึงเวลาที่จำเป็นต้องรวบรวมมัดผม แต่สรรพสิ่งล้วนคาดเดาได้ยาก หกปีหลังจากนี้ ท่านกับข้าอาจห่างไกลกันสุดขอบฟ้า”

“จริงที่สรรพสิ่งได้ห้ล้ายากจะคาดเดา หากเจ้ายินยอม เพียงตอบรับเท่านั้น แม้ต้องรอนานเพียงใดนั้นก็เป็นเรื่องของข้า” ภายใต้แสงจันทร์สลัวรางแววตาของเขาลุกโชนดังเปลวเพลิง

สติสัมปชัญญะของข้าเลื่อนราง พังความหมายซึ่งแอบแฝงอยู่ในวาจา เขามิเข้าใจแม้แต่แต่น้อย ทว่าก็พยักหน้าตอบรับ

ยี่สิบสอง อุ๊ซวี บุตรชายสกุลจ้าว

เมืองเสียวอยู่ห่างจากเพิงหลิงตุ่ที่เมื่อเดินทางไปจะเป็นระยะทางเพียงสองวัน จ้าวไปหลู่ตัดสินใจส่งเด็กๆ กลับบ้านก่อน แล้วจึงล่องเรือเดินทางกลับแคว้นจิ้น

เพื่อเร่งความเร็วในการเดินทาง เขายกรถม้าให้เด็กๆ โดยสาร ขณะที่ตนเองย้ายมานั่งเบียดกับพวกข้าบนรถม้าของหมิงอี่

“ชื่อจื่อของท่านเมตตาต่อชาวบ้านสามัญเช่นนี้มาตลอดเลยหรือ” ข้า nang ข้างข้างเมืองถ่านผู้บังคับรถม้า พลงเอ่ยถามอย่างสงสัย

“ชื่อจื่อมีจิตใจเมตตาเอื้อเฟื้อ ในสายตาเขา ไม่ว่าชนชั้นสูงหรือชนชั้นต่ำ หรือเหล่าสัตว์เดรัจฉานต่างก็มีชีวิตจิตใจ เขามิแบ่งแยกสูงต่ำ หากวันใดเจ้าได้ไปยังจวนสกุลจ้าวเข้าสู่เรือนเขา จะต้องตื่นตะลึงเป็นแน่”

“เพราะเหตุใด”

“สัตว์เล็กเช่นกระรอก สัตว์ใหญ่เช่นเสือโคร่งขาว กระทั่งสุกรซึ่งโรงครัวกำลังจะฆ่า เขายังเลี้ยงไว้ตัวหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เรือนของเขาจึงจอแจยิ่งนัก ทั้งยังเหม็นมาก” จางเมืองถ่านบิบบจุ่มก แสดงสีหน้าเกินจริง

“ต้องเป็นคนประหลาดเช่นไรจึงจะเลี้ยงเสือกับสุกรไว้ร่วมกัน เสือเห็น

สุกรอยู่ทุกวันกลับมามีอาจกินได้ สุกรเห็นเลื้อยอยู่ทุกคืนแต่มีอาจหลีกหนี ทั้งสองข้างน่าสงสารยิ่ง” นึกถึงภาพเช่นนั้นแล้วข้าก็อดส่งเสียงหัวเราะมิได้ จ้าวไปหลู่ข้างเป็นคนน่าสนใจจริงดังคาด

“ผู้เฒ่าได้ฟังเรื่องนี้ต่างชื่นชมซื้อจื่อว่าจิตใจเมตตา มิเพียงเจ้าที่กลับนึกสงสารสัตว์เดรัจฉานกลืนหมิ่นเหล่านั่น”

“ซื้อจื่อเป็นคนดี ขำรู้อยู่แก่ใจ น่าเสียดายนักที่ข้าจำเรียนวิชาแพทย์มิแตกฉาน ไม่อาจรักษาโรคเขาให้หาย” ข้าหันมองธำม้านด้านหลังคราหนึ่ง แม้มีม่านขวางกั้น ทว่าข้าก็สามารถจินตนาการถึงความทุกข์ทรมานของไป่หลู่ในยามนี้ได้

“เจ้าเคยได้ยินนามหมอเหวตาเปียนชวี่¹⁶⁸ หรือไม่” จางเมิ่งถานเอ่ย

“อ้อ เล่าลือกันว่าเป็นผู้ล่ำเลิศและมากความสามารถ ‘ซุบชีวิตคนตายปลุกเนื้อสร้างกระดูก’ ได้”

“หมอเหวตาเปียนชวี่เดินทางท่องเที่ยวไปทั่วหล้า หากเชิญให้เขามารักษาโรคแก่ซื้อจื่อได้คงดีนัก”

ข้าพยักหน้าอย่างเห็นพ้องด้วยอย่างยิ่ง หมอเงินเองก็เคารพเลื่อมใสหมอเหวตาเปียนชวี่ผู้นี้ยิ่งนัก เล่าลือกันว่าม้วนตำราแพทย์ของหมอเงินหลายม้วนต่างได้รับมาจากเปียนชวี่ยามเมื่อบังเอิญพบเขาเมื่อหลายปีก่อน นอกจากนี้ยังมีตำราสามม้วนซึ่งเป็นบันทึกในตอนที่ยังสองนั่งถกเถียงวิเคราะห์ความรู้ทางแพทย์ร่วมกัน สำหรับผู้เป็นแพทย์ ตำราแพทย์เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งล้ำค่าหายากอันมีอาจประเมินมูลค่า มิรู้ว่ภายภาคหน้าข้าจะมีวาสนาได้พบหมอเหวตาเปียนชวี่ผู้นี้หรือไม่

“ข้างหน้าก็จะถึงเมืองเสี้ยนแล้ว หากเด็กโตสักคนหนึ่งมานำทางเถิด” จาง-

¹⁶⁸ หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ‘ฉินเยว่เหริน’ หมอในยุคควสันตสารทผู้เขียนตำราแพทย์หลายเล่ม เป็นผู้ต่อต้านความเชื่อเรื่องหมอผี ได้รับการยกย่องว่าเป็นหมอคนแรกที่เริ่มวิชาจับชีพจรและมีฉายาว่า ‘หมอเหวตา’

เมืองถ่านแอ่ยสั่งทหารผู้อยู่ข้างรถม้า

“ขอรับ!” นายทหารรับคำสั่งก่อนจากไป

ข้ามองจางเมืองถ่านครหาหนึ่ง ความสงสัยในจิตใจเพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน

“ไยเจ้าจึงมองข้าเช่นนั้น” จางเมืองถ่านสังเกตเห็นสายตาข้าจึงหันหน้ากลับมา

“ไม่มีอะไร เพียงรู้สึกว่าคุณมึนคล้ายที่ปรึกษา กลับเหมือนนักดาบมากกว่า”

“วาทะนี้ของเจ้าคือยกยอหรือตำหนิข้ากัน” เขามองข้าอย่างขบขัน หรือตาลงเล็กน้อยราวกับจิ้งจอกที่เฉลียวฉลาดและมากเล่ห์

“เป็นความจริงที่ท่านจางเมืองถ่านใช้นามที่ปรึกษาเข้าเป็นเจ้าพนักงานในสังกัดสกุลจ้าว เวลานี้ยังมีสตรีชื่นชมว่าท่านเพียบพร้อมไปด้วยท่วงท่าแห่งนักรบ คำสรรเสริญสูงส่งเช่นนี้ กล่าวขอบคุณยังน้อยเกินไป ท่านกลับสงสัยในวาทะผู้อื่น ไช้อ๋เอ๋ย... คิดแล้วคงเป็นข้าน้อยตามีดบอดไป ที่แท้ท่านเป็นเพียงผู้น้อยที่จิตใจคับแคบช่างหวาดระแวงเท่านั้น” ข้าส่ายหน้าพลาถอนหายใจแสดงที่ทำเสียใจภายหลังเป็นอย่างยิ่ง

“ควรเย็บปากของเจ้าไว้เสียจริง ดีขึ้นเพียงไม่กี่วันก็กล่าววาทะร้ายกาจเพียงนี้” เขาส่งเสียงเย็นชา ก่อนหันกลับไปบึงคัรบม้า มิสันใจโยติข้าอีก

“ยามข้าเหม่อลอยไม่เอ่ยวาทะ พวกท่านก็มียินดีให้ข้ากลัดกลุ้มใจ แต่เมื่อข้าละทิ้งอดีตแล้วกล่าววาทะ ท่านกลับต้องการเย็บปากข้า เป็นมนุษย์ช่างยากลำบากนัก”

“เจ้าคิดว่าข้าเป็นผู้น้อยจิตใจคับแคบจริงๆ หรือ” จางเมืองถ่านหันกลับมาถามด้วยสีหน้าจริงจัง ดูท่าคงเห็นวาทะของข้าเป็นจริงเป็นจังเสียแล้ว

“ข้าเอ่ยอีกเพียงประโยคเดียว แล้วจะปิดปากเป็นการขอร้องแก่ท่านดีหรือไม่” ข้ายกมือขึ้นปิดปาก

“ว่ามาเถิด!”

“หากท่านเป็นคนคับแคบ เหตุใดข้าจึงเห็นท่านเป็นสหาย มอบสุราดอก

ท้อแก่ท่าน และเหตุใดจึงรับปากจะยอมให้ท่านรวบรวมปักปันแก่ข้า แม้มีอาจ
นับว่าเฉลียวฉลาด แต่ข้าก็มีใช้คนโง่เขลา”

แท้จริงแล้วระหว่างคนสองคนมักมีความเกี่ยวพันอันมีอาจขยายความ
ให้กระจ่าง แม้ก่อนนี้ข้าจะเคยพบหน้าเขาเพียงสองครา แต่ก็แน่ใจว่าเขาเป็นผู้
มีความรู้กว้างขวางและไว้นิ่งเชื่อใจได้ ที่กล่าวว่าต้องการเป็นสหายกับเขายาม
เมื่ออยู่ในจวนองค์รัชทายาท ก็ทำให้ข้าจาเลือนลอยจากการร่ำสุราจนเมามาย

“กล่าวจบแล้วหรือ” จางเมิ่งถานมองข้าอย่างเย็นชา

ข้ายกมือปิดปากพลางพยักหน้า สุดท้ายจางเมิ่งถานก็มีอาจข่มสีหน้า
เขายิ้มกว้าง

“สุราดอกท้อของเจ้า เขามีได้ดื่มหрок ทั้งกาถูกข้าขโมยไปดื่มเสียหมด
แล้ว” จ้าวไปหลู่เหลือบมองจางเมิ่งถานคราหนึ่งแล้วเอ่ยกับข้า “เด็กน้อย
อย่างไรรักหาโอกาสมอบให้เขาก็กักกักเถิด จะได้เลิกตำหนิตีเตียนข้า”

“ข้าเคยตำหนิต่านเมื่อใดกัน” จางเมิ่งถานแย้งขึ้นทันควัน

“เฮ้อ... ปากมิได้เอ่ย ในใจย่อมต่อว่าอยู่ไม่น้อย” เมื่อเห็นคนนำขบวน
ด้านหน้าหยุดลง จ้าวไปหลู่ก็ลากหมิงอิ๋กระโดดลงจากรถ “หงอวินเออร์ เจ้าไป
ตรวจสภาพหมู่บ้านแทนข้า หมิงอิ๋ เจ้าเองก็ไปสำรวจดู หากมีวิญญูณผู้สิ้นชีพ
มีอาจตัดใจจากก็ส่งเขาไปเถิด”

“ขอรับ!”

คนทั้งสองทำความเคารพแล้วจึงจากไป ข้าประคองจ้าวไปหลู่ นั่งลงบน
กองฟางข้างทาง “เมื่อชื่อจื่อนำคนมาส่งถึงหน้าหมู่บ้านแล้ว ไยจึงไม่เข้าไปดู
เสียหน่อยเล่า”

จ้าวไปหลู่ส่งเสียงหัวเราะขมขึ้น คายรากตุ๋วซึ่งมีสรรพคุณระงับอาการ
พะอืดพะอมออกจากปากก่อนเปลี่ยนรากอันใหม่ไว้มต่อ “ข้าเกรงจะพบกับ
ซากศพ เป็นถึงชื่อจื่อสกุลจ้าวกลับมีอาจทนเห็นการฆ่าสังหาร ท่านพ่อจึงมัก
เห็นเป็นเรื่องน่าอัปอาย”

จ้าวไปหลู่มีจิตใจเมตตากรุณา เดิมนับเป็นเรื่องดี เพียงนำเสียดาบที่เขา

เกิดในสกุลจ้าว ทั้งยังเป็นถึงบุตรชายคนโตจากภรรยาเอกของจ้าวยาง

จ้าวยางผู้นี้เชี่ยวชาญวิชาปกครอง เก่งการรบจึงสร้างความมั่นคงแก่แคว้น ลิบกว่าปีที่เขาเป็นผู้นำบริหารแคว้นจิ้น จิ้นโหวเหลือเพียงตำแหน่งสมมติอันไร้อำนาจบารมี บุ๊กแคว้นจู๋ ดีแคว้นเว่ย ฆ่ากวาดล้างตระกูลฟานและตระกูลจิงสองเสนาบดีแห่งแคว้นจิ้น เหล่าทหารหาญบุ๊กฝ่าต่อสู้ทัพศัตรู เขาตีกลองปาวร้องรวบรวมขวัญกำลังใจอยู่ท่ามกลางท่าธนูและคมดาบ ยอดวีรบุรุษผู้มีความสามารถเลิศล้ำเพียงนี้ย่อมมีชมชอบผู้สืบทอดซึ่งอ่อนแอบบบาง เช่นจ้าวไป๋หลู่ที่เกิดในฐานะบุตรชายคนโตจากภรรยาเอกสกุลจ้าว แม้ผู้นั้นเห็นเป็นวาสนาอันสูงส่ง สำหรับจ้าวไป๋หลู่แล้วอาจมิใช่เรื่องน่ายินดีนัก

“ชื่อจื่อมีใจเมตตา ย่อมทำให้ผู้ติดตามซึ่งมีความสามารถจงรักภักดีต่อเขา บุคคลเช่นบิดาของท่านจะมีสักกี่คนบนแผ่นดิน หากทุกคนรบทัพจับศึกไปทั่วแดนเช่นเขา ไ้หัวล้านจะมีขุนนายไปหมดหรือ!”

“เด็กน้อย หากท่านพ่อซึ่งเป็นเสนาบดีได้ยืมวาจานี้ของเจ้า ถ้ามีแต่งตั้งตำแหน่งที่ปรึกษาหญิงให้ ย่อมลากตัวเจ้าไปตัดหัวเป็นแน่”

จ้าวไป๋หลู่เอ่ยพลางใช้สันมือสับคอข้าเบาๆ ข้าจึงกล่าวเยาะเย้ยตนเอง “วาจาเมื่อครู่รวมกับดวงตาแปลกประหลาดคู่นี้ของข้า เสนาบดีจ้าวมีจำเป็นต้องไตร่ตรองโดยละเอียด ย่อมต้องกล่าวโทษว่าข้าหลอกลวงผู้คน จับตัวนำไปตัดคอทิ้งเป็นแน่”

“เจ้าได้รับความลำบากเพราะดวงตาคู่นี้มากหรือ” เห็นข้ากล่าวเช่นนั้น จ้าวไป๋หลู่พลันหุบยิ้มแล้วพ่นสีหน้าลง

“ก็มีเท่าไรนัก แต่เรื่องราวที่ชื่อจื่อกล่าวยามอยู่ที่เรือนรับรองในจิงหยาง เป็นความจริงหรือ หูจีมารดาผู้ให้กำเนิดจิ้นเหวินกงก็เป็นผู้มีดวงตาสีมรกตได้แสงจันทร์หรือ”

“ข้าย่อมมิหลอกลวงเจ้า กระทั่งปัจจุบัน ในหมู่ชาวหรงก็ยังมีผู้มีดวงตาสีมรกตอยู่บ้าง แต่เดิมมารดาของหูจี้ก็เป็นชาวเผ่าหู ดวงตาของหูจี้มีสีต่างจากผู้คนทั่วไปย่อมมิใช่สิ่งแปลกประหลาด อีกทั้งดวงตาของเจ้าในยามกลางวัน

พิศมองแล้วก็มีสีอ่อนกว่าคนทั่วไปอยู่บ้าง อาจเพราะแสงอาทิตย์เจิดจ้าเกินไป เปลวเทียนมัวสลัวเกินไป หรืออาจมีเพียงแสงเย็นของจันทร์จางจะถ่ายทอดสีสันแท้งจริงของมันได้ สรรพสิ่งบนโลกล้วนมีกฎเกณฑ์ของตน นี่มิใช่สิ่งซึ่งเจ้าหรือข้าสามารถพิจารณาให้เข้าใจ หากเจ้าต้องการเสาะหาเหตุอันแท้งจริง มิสู้ตามข้ากลับชินเจียงไปปรึกษาสื่อโมหรือไทสื่อโม เขารอบรู้ฟ้าดิน อาจมอบความกระจ่างแก่เจ้าได้”

“ไทสื่อโม? ไทสื่อแห่งแคว้นจิ้นผู้รอบรู้สรรพสิ่ง เชี่ยวชาญสรรพศาสตร์คนนั้นหรือ

ความคิดของข้าพลันลั่นคลอน รีบคุกเข่าลงกับพื้นแสดงความขอบคุณ เมื่อข้าตัดสินใจแล้วว่าจะไปยังแคว้นจิ้น ย่อมต้องอาศัยนามสกุลจ้าวเข้าพบบุคคลผู้ถูกขนานนามว่าเป็นผู้รอบรู้อันดับหนึ่งแห่งแคว้นจิ้นดูสักครา

“ลูกขึ้นเถิด เจ้ายินดีไปเช่นนี้ เป็นข้าที่ต้องขอบคุณเจ้า ตลอดทางข้ายังต้องรบกวนให้เจ้าช่วยดูแลร่างกายที่อ่อนแอของข้าด้วย” จ้าวไปหลู่ประคองข้าขึ้นมา

“ชื่อจื่อ แคว้นจิ้นมีคนต่างเผ่าอยู่มากหรือ ข้าเห็นที่ปรึกษาเม้งถานก็ดูมีคล้ายชาวจวงหยวน จมูกโด่ง ดวงตาคมลึก กลับคล้ายคนจากทางเหนือ”

“มารดาเขาเป็นชาวเผ่าตีทางเหนือจริงๆ ใบหน้าเขาล้ำมารดา ใครที่ได้เห็นก็รู้ได้โดยพลัน”

“เช่นนั้นปานแดงที่ปลายคิ้วเขาก็มีมาแต่กำเนิดหรือ” ข้าเด็ดกิ่งตำเย่จากธารน้ำข้างทางมาเก็บไว้ในอกเสื้อ ทั้งยังเลือกต้นหญ้าก้านยาวแข็งแรงอีกสองสามก้านมานั่งสานเป็นถุงอยู่ข้างจ้าวไปหลู่

“อ้อ คงจะมีมาตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา ยามแรกคลอดขนาดก็เล็กเพียงเมล็ดข้าวฟ่าง ภายหลังเมื่อเติบโตขึ้นจึงเห็นได้ชัดเจน อย่างไรหรือ เจ้ารู้ลึกลงว่าเขาอัปลักษณ์หรือ”

“หาได้คิดเช่นนั้น เพียงเกรงว่ารูปลักษณ์เช่นนี้คงมิทำให้บิดาเขาชอบใจนัก”

“ท่านพ่อมิเห็นรูปลักษณ์ เด็กน้อย เจ้า... เจ้าวางกับดักลงช้า!” จ้าวไปหลู่พลันได้สติ ทั้งอับอายและโกรธเคืองเป็นอย่างยิ่ง “ตลอดมาหมิงอิมก็กล่าวว่าเจ้ามากเกินไป ข้าพระมาทเจ้าเกินไปจริงๆ”

“แม่ซื้อจื่อไม่กล่าว เมื่อเดินทางถึงแคว้นจินข้าย่อมต้องรู้เช่นกันว่าแท้จริงแล้วเขา ‘จางเมิงถาน’ ก็คือ ‘จ้าวอู่ชวี’ ”

“เรื่องนี้หงอวินเออร์ย่อมต้องหาโอกาสอธิบายต่อเจ้าให้กระจ่าง บัดนี้มาถูกข้าเปิดเผย เขาคงโกรธเคืองนัก”

“ซื้อจื่อเพียงทำเป็นไม่รู้เท่านั้น ก่อนเดินทางถึงแคว้นจิน หากเขาบอกความจริงแก่ข้า ข้าย่อมเห็นเขาเป็นสหายรู้ใจ แต่ถ้ายังปิดบังต่อไป เช่นนั้นคงเป็นไปได้เพียงคนรู้จักผิวเผิน”

“เจ้าเกิดความเคลงใจขึ้นตั้งแต่เมื่อใด” จ้าวไปหลู่ถามอย่างสงสัย

“เพียงตั้งใจ รถม้า เสื้อผ้าอาภรณ์ หรือดาบต่างปกปิดได้ แต่ความเคารพเชื่อฟังของผู้ใต้บังคับบัญชามิอาจปิดบัง ยามพบเขาที่จวนองค์รัชทายาทแห่งจิน แม่เขานั่งอยู่ตรงที่นั่งตำแหน่งต่ำที่สุด แต่เมื่อ ‘จ้าวอู่ชวี’ ผู้นั้นสนทนากับไท่จื่อซ่าง สายตากลับเหลือบไปทางเขาอยู่เนืองๆ มิคล้ายสอบถามความเห็น แต่เป็นการขอคำยืนยัน ภายหลังเมื่อข้านำสุรามาส่งเขาเดินทางที่นอกเมือง ยง รถทั้งขบวนต่างหยุดอยู่ที่นั่นเพื่อรอเขาผู้เดียว ขณะที่สีหน้าของเหล่าทหารกลับไร้แวต่าหนักกล่าวโทษ หลายวันนี้อยิ่งชัดเจนขึ้น จนข้าเกิดสงสัยว่าองค์รัชของซื้อจื่อเหล่านี้ก็เป็นเขาฝึกฝนให้ท่านด้วยใช่หรือไม่”

“ถูกต้องแล้ว หงอวินเออร์เป็นผู้ฝึกฝน” เมื่อเห็นข้าคาดเดาได้ถูกต้อง จ้าวไปหลู่ก็ปรบมือพลางกล่าวกลั้วหัวเราะอย่างอดมิได้

“ซื้อจื่อ ท่านยังหัวเราะได้อีกหรือ ทั้งที่คนใกล้ชิดต่างเป็นทหารของน้องชายสายรอง หากมิใช่ท่านไว้ใจเขามากเกินไป ก็เป็นฐานะของเขา... จ้าวอู่ชวีที่ต่ำต้อยยิ่งนัก จนมิอาจคุกคามตำแหน่งซื้อจื่อของท่านได้”

“หากเขาต้องการตำแหน่งซื้อจื่อนี้ ข้าจะประคองสองมือมอบให้ในทันที เสียดยานนักที่เขามิต้องการ ดึงดันจะประคับประคองคนไร้ความสามารถเช่นข้า”

จ้าวไปหลู่ถอนหายใจเบาๆ ท่ามกลางความสนใจยังแฝงความรู้สึก เสียหายไว้หลายส่วน

ที่แคว้นฉิน ไท่จื่อช่างกับกงจื่อลี้ต่อสู้ตอบโต้กันเพื่ออำนาจ มิรู้เบื้องหลัง ใช้เล่ห์กลไปมากมายเพียงใด สุญสินชีวิตคนไปเท่าไร ทว่าพี่น้องตรงหน้าคุณี้ กลับมิหลงละเลิงในอำนาจ เปิดเผยจริงใจต่อกัน ช่างน่าซาบซึ้งยิ่งนัก

ผ่านไปอีกครู่หนึ่งจ้าวอู่ชวี่กับหมิงอี้ก็เดินออกมาจากหมู่บ้าน เห็นสีหน้า ไม่เป็นธรรมชาติอย่างยิ่งของจ้าวไปหลู่ ข้าจึงรีบส่งเสียงกระแอม

“เรียนซือจื่อ เดิมทีที่มีสี่สิบสามครัวเรือน มีผู้คนอยู่ทั้งสิ้นเก้าสิบหกคน บัดนี้เหลือเพียงยี่สิบเอ็ดคน ในจำนวนนั้นเป็นผู้มีกำลังแข็งแรงสิบห้าคน การก่อสร้างสถานที่แห่งนี้ใหม่ต้องใช้เวลอย่างน้อยสามเดือน เมื่อครู่ข้าทิ้งทหาร ซึ่งสันทัดด้านการก่อสร้างไว้ที่นี้จำนวนหนึ่ง พยายามเร่งช่วยชาวบ้านก่อสร้าง บ้านเรือนซึ่งถูกเผาทำลายเสียหายไปแล้วเสร็จก่อนฤดูฝนจะมาถึง” จ้าวอู่ชวี่ รายงานอย่างเป็นลำดับชัดเจน

“ดียิ่งนัก!” จ้าวไปหลู่หันมองอาหยางซึ่งยืนอยู่เบื้องหลังเขาคราหนึ่งแล้ว จึงถามขึ้นอีก “เด็กคนอื่นๆ ต่างหาญาติพี่น้องพบแล้วหรือ”

“อ้อ สองคนหาพบแล้ว อีกสี่ถูกคนในหมู่บ้านแบ่งกันรับไปเลี้ยงดู อาหยางมียืนติดอยู่ในหมู่บ้านต่อไป เช่นนั้นท่านโหรก็พาตัวไปด้วยเถิด”

“ดียิ่ง! เช่นนั้นพวกเรา ก็รีบเดินทางกันเถิด” จ้าวไปหลู่ปิดเคสหญ้าตาม เลือดฝ่อออกพลางลุกขึ้นยืน “หมิงอี้ ไปนั่งรถม้าของข้าเถิด”

หมิงอี้มองข้าคราหนึ่ง ก่อนพาอาหยางเดินตามจ้าวไปหลู่ไป

จ้าวอู่ชวี่หาคนขับรถม้ามาบังคับรถ ขณะตนเองเข้ามานั่งรถม้าร่วมกับ ข้าแล้วถาม “เมื่อครู่เจ้าสนทนาลึ่ใดกับซือจื่อ”

“ซือจื่อเชิญข้าไปยังซินเจียง ข้าตอบตกลงแล้ว” ข้ายิ้ม ยังคงสานตุงจาก หญ้าต่อ

“ก่อนหน้านี้เจ้ามิได้กล่าวว่า...”

“ข้าเปลี่ยนใจแล้ว ข้าอยากไปพบไท่ลือโม่แห่งแคว้นฉิน ได้ยินว่าเขา

เชี่ยวชาญศาสตร์การทำนายยิ่งนัก ทั้งยังมีความสามารถรอบรู้เลิศล้ำเหนือผู้ใด”

“เช่นนั้นเจ้าจะพักอาศัยอยู่ที่ใด เรือนของซื่อจื่อเกรงเจ้าจะมีอาจอยู่ได้ สัตว์น้อยใหญ่มากมายเป็นฝูง คนอยู่มิได้หรอก” เขายกมูมปากยิ้ม ขณะขยับตัวมาตรงหน้าข้าและเอ่ย “มาพักอยู่กับข้าดีหรือไม่”

“อย่างไร ท่านมีเรือนของตนเองอยู่ในจวนสกุลจ้าวด้วยหรือ” ข้าจับจ้องดวงตาเขาพลางเอ่ยเย้าหยอก

“เอยเจ้าจึงต้องเปิดโปงข้าด้วยเล่า เหตุที่ข้าปิดบังฐานะแท้จริงก็ด้วยความบังเอิญ” รอยยิ้มที่มูมปากเขามีเปลี่ยนแปลง ขณะยกมือค้ำหน้าขอภัยแก่ข้า

“ท่านกล่าวสิ่งใด ข้าหาเข้าใจไม่”

“เจ้าย่อมเข้าใจดี เมื่อยังเล็กข้าถูกท่านพ่อส่งไปรับราชการที่แคว้นฉิน กล่าวว่ารับราชการ แท้จริงหาเป็นเรื่องสำคัญใดต้องทำ อีกทั้งชาติกำเนิดของข้า นั้นต่ำต้อย ชาวฉินมิให้ความสำคัญแก่ข้า ด้วยเหตุนี้ข้าจึงเปลี่ยนฐานะกับเมืองฉาน เขามารับราชการแทนข้า ส่วนข้าออกท่องเที่ยวไปยังแคว้นต่างๆ แทนเขา”

“ท่านช่างทำการแลกเปลี่ยนได้ดียิ่งนัก รู้ได้อย่างไรว่าข้าคาดเดาฐานะของท่านได้แล้ว ตัวท่านหาได้มีพิรุณใดแม้แต่น้อย”

“สีหน้าท่านพื้มีอาจไปปิด เขาเก็บความลับมิได้ เมื่อครู่เขารับร้อนลากหมิงอู่จากไปก็ด้วยต้องการเปิดโอกาสให้ข้าแก้ต่างมิใช่หรือ อาสือ สำหรับเจ้า ข้าเป็นจางเมืองฉานหรือจ้าวอู่ชวีต่างกันด้วยหรือ”

ข้าส่ายหน้า หยิบกิ่งตำเยซึ่งเด็ดไว้ก่อนนี้ออกจากอกเสื้อ รูดส่วนใบใส่ในถุงหญ้าสาน แล้วนำไปให้เขาผูกไว้ที่เอว “อีกครู่เข้าไปในป่าจะมีฝูงชุกชุมนัก ท่านเขานสิ่งนี้ไว้จะช่วยป้องกันให้มีถูกกัดมากนัก”

“เจ้าไม่เกรงแล้วหรือ” จ้าวอู่ชวีก็ม่น้ำมองข้า

“หรือว่าไปไม่เหล่านี้นของข้าจะมีได้มีสรรพคุณไฉ่ยง แต่เป็นล่อยุ่ง เอาเป็นว่าเมื่อถึงช่วงกลางคืนท่านก็จะรู้คำตอบของข้าเอง”

“อะไรวะ!”

เห็นสีหน้าตื่นตะลึงของเขาแล้วข้าอารมณ์เบิกบานนัก

ปลายฤดูใบไม้ผลิ ยุ้งป่าในภูเขาเริ่มมากขึ้น เพียงหนึ่งราตรี ลำคอซึ่งโผล่พ้นอารมณ์ของจ้าวอุชวีก็ถูกกัดจนเต็มไปด้วยตุ่มแดง ทว่าเขากลับอดทนได้เก่งยิ่งนัก ยามกลางวันซำมิเคยเห็นเขาใช้มือเกาหรือแสดงสีหน้ารำคาญใจแม้แต่น้อย เขาสามารถอดกลั้น แต่ข้ากลับทนมองต่อไปไม่ได้ นับจากวันนั้น ตลอดทางเมื่อเห็นสมุนไพร่โล่ง ข้าเป็นต้องเด็ดเก็บไว้ พยายามกลืนกินกับดละเอียดแล้วทาไว้ที่ลำคอเขา แต่เดิมเพียงสถานที่นั้นมีจ้าวอุชวีอยู่ คนอื่นๆ ล้วนปลอดภัยดี หลายวันมานี้คล้ายว่าเขาได้หลุดพ้นแล้ว แต่ผู้อื่นกลับต้องประสบเคราะห์ลำบากแทน

“หลายวันนี้ยุ้งป่ากัดคนหนักขึ้นมากนัก!” เฮยจื่อเกาหลังมือไปมาท่าทางคล้ายลิงกังหิมะยิ่ง

“เจ้าผิวหยาบ เนื้อหนา ถูกกัดมากสักหน่อยก็เป็นเรื่องสมควร ยุ้งยังมีรังเกียจเนื้อเจ้าที่ระคายปากเลย” ซำเอ๋ยล่อเลียนกลั้วหัวเราะ

“ฮึ! เจ้าคนเนื้อนุ่มผิวละเอียด...” เฮยจื่อขยับมานั่งลงข้างกายซำ “วันพรุ่งพวกเราต้องแยกจากกันแล้ว มิรู้หลังจากนี้จะมีโอกาสได้พบกันอีกหรือไม่ เจ้ามีสิ่งใดจะกล่าวกับพี่ชายผู้นี้บ้างหรือ”

“มีสิ ย่อมต้องมีแน่นอน” ซำมองแวตารอคอยของเฮยจื่อ ก่อนแสดงท่าทีทอถอนใจ “ข้าหวังเพียงวรยุทธ์ของพี่ชายจะพัฒนาขึ้นอีกสักหน่อย จากนั้นเพียงอย่าทำให้น้องสาวอับอายขายหน้าก็พอ”

“น้องหนูน้อยนี้ กล่าวอะไรน่าฟังสักหน่อยมิได้รี” เฮยจื่อหาได้ไม่ไห้เกรธาเช่นที่เคยเป็น เพียงบ่นพึมพำอย่างขัดใจ ก่อนก้มหน้านั่งมีเอียวจา

เห็นท่าทีเศร้าสร้อยของเขา ซำจึงรีบเอ่ยปลอบด้วยรอยยิ้ม “ไยจะมีได้พบกันอีกเล่า จากนั้นเมื่อเจ้ามีเวลาว่างก็มาหาข้าที่แคว้นจิ้น ข้าจะอยู่ที่นั่นจนถึงก่อนสิ้นปีหน้า”

“เจ้าหลอกลวงข้าอีกแล้ว แคว้นจิ้นใหญ่เพียงนี้ ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้าอยู่ที่ไหน”

“เจ้าเพียงมาหาข้าที่จวนสกุลจ้าว ข้าย่อมรู้ว่านางอยู่ที่ใด” จ้าวอุชวีต่อ

บทสนทนา กล่าวจบก็มองข้าด้วยสายตาแฝงความหมายลึกล้ำคราหนึ่ง “ที่ข้า
กล่าวถูกต้องหรือไม่”

ข้ายิ้มน้อยๆ พลังพยักหน้า ทำได้เอื่อยได้แย้ง

หลายวันจากนั้น พวกเราก็ตลาจากกันอย่างอาลัยอาวรณ์ที่เฟิงหลิงตู
หมิงอี้กับเฮยจื่อพาอาหยางกลับไปยังเทียนชู่ ขณะที่ข้าติดตามพี่น้องสกุลจ้าว
ล่องผ่านแม่น้ำสายใหญ่เดินทางไปยังทิศตะวันออก

เบื้องหน้าทางออกไปไม่ไกล แคว้นจิ้น แคว้นโบราณอันยิ่งใหญ่แห่ง
ดินแดนหงหยวน กำลังรอคอยการมาถึงของพวกเราอย่างเจียบบั่น

ยี่สิบสาม

ซินเจียง เมืองหลวงแห่งแคว้นจีน

แคว้นจีนเป็นแคว้นใหญ่ในดินแดนจงหยวน มีซินเจียงเป็นเมืองหลวง ทว่าสำหรับข้า คำว่า 'จีน' หมายเป็นเพียงแคว้นจีน ก่อนอายุสี่ขวบ ข้านี้ได้ปรากฏอยู่ในคำเพื่อพยายมไร้สติของท่านแม่ หลังพ้นอายุสี่ขวบ มันยังโลดเล่นอยู่ในสารลับของจวนแม่ทัพแต่ละฉบับ บางทีท่านแม่ของข้าอาจเป็นชาวจีน บางทีบิดาซึ่งข้ามิเคยพบหน้าก็อาจเป็นชาวจีน หรือบางที ซินเจียงอาจเป็นเมืองซึ่งข้าทั้งควรและมิควรย่างกรายมา

หลายปีที่ผ่านมามีสำหรับเมืองซึ่งไม่คุ้นเคย ทั้งยังมีความพิเศษแห่งนี้ ข้าเคยจินตนาการถึงไว้มากมายอย่างไร้ขอบเขต ครานี้เมื่อธรรมาของพวกเราเคลื่อนเข้าสู่ประตูเมืองขนาดใหญ่ของเมืองซินเจียงอย่างช้าๆ ข้าพล้นถูกทัศนียภาพภายในเมืองทำให้ตื่นตะลึง

ณ สุดปลายถนนยาวลึกลับ สิ่งซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าข้าคือวังที่สูงเทียมเมฆ ตำนานสูงใหญ่โอ้อ่าสร้างอยู่บนบันไดสูงพันคือ กระเบื้องเขียวเสาสีแดง มุมจั่วสลักลวดลาย

ท่ามกลางเมฆหมอกรายล้อม ฝูงนกร่อนบินผ่านไปมาเป็นครั้งคราว สะท้อนเงาสีดำที่โฉบผ่านในดวงตา ภาพที่ปรากฏในยามนี้หากผู้ใดปีนบันได

คำไม้ถ่อทอดสายตาไปไกล ย่อมเกิดความรู้สึกรากับกำลังที่เมฆหมอก
ล่องลอยดั่งเทพเซียน แล้วมองลงไปยังสิ่งมีชีวิตในเมืองเบื้องล่างที่เห็นเป็นจุด
เล็กๆ รวากับมดแมลงตัวน้อย

“เป็นอย่างไร ตื่นตะลึงเชียวหรือ” จ้าวอู่ชวีซบเข้าใกล้ข้าพลาถมอง
ออกไปนอกรถม้าคราหนึ่ง “ข้างหน้าก็จะถึงตลาดแล้ว ที่นั่นคึกคักจอแจเสีย
ยิ่งกว่า”

ข้าพยกหน้า ใช้แขนเสื้อปิดบังครึ่งหน้าก่อนมองไปยังภายนอก

ไกลออกไปเป็นตลาดทิศตะวันตกอันคึกคักของเมืองซินเจียง รถม้าวิ่ง
ขวักไขว่ ผู้คนมากมายเบียดเสียด ไม่นานรถม้าของพวกเราก็มีอาจเคลื่อนต่อ
ไปได้ เหล่าบุรุษสตรี คนเฒ่าและผู้เยาว์วัยต่างสวมเสื้อผ้าหลากสีสน หอบม้วน
ผ้า ประคองโถดินเผาบนศีรษะ แบกกระสอบอาหารชนิดเจ้าเบียดซ้ำ ชำตันเจ้า
กันจนแออัดยัดเยียด ผู้มีรูปร่างผอมบางยังสามารถลอดผ่าน หากคนรูปร่าง
สูงใหญ่สักหน่อย กระทั่งซบเคลื่อนยังมีอาจทำได้ ใบหน้าพวกเขาต่างประดับ
รอยยิ้ม เห็นแผงขายสินค้าใด พบพ่อค้าต่างชาติแว่นไหน พวกเขาจะเข้าไป
แย้มมอง ไม่ว่าจะซื้อหรือไม่ก็ต้องไปชมเพื่อเปิดหูเปิดตา

ข้าถูกภาพความคึกคักเบื้องหน้าชักนำ เติมนัยปิดบังใบหน้าแอบมอง
แต่พองาม ภายหลังกลับยื่นหิ้งศีรษะออกไปเลยทีเดียว

“อย่างไรรถม้าก็มีอาจเคลื่อนที่ได้แล้ว เช่นนั้นพวกเราลงไปเดินเล่นเสีย
หน่อยเถิด” เห็นสภาพตลาดอันคึกคักแล้วข้าก็คล้ายถูกนกกระจอกตัวหนึ่ง
จิกทะลวงดวงใจ กระทั่งนั่งนิ่งๆ ยังมีอาจทำได้

“ไม่ได้ หากลงจากรถในเวลานี้อาจเดินจนพำมีด จะทำให้พวกเราmikกลับ
ถึงจวน” จ้าวอู่ชวีปฏิเสธโดยมิต้องไตร่ตรอง

ข้าเกิดความขัดใจ จึงเลิกม่านรถม้าขึ้นแล้วยื่นศีรษะออกไปอีกครา

ยามนี้เอง จอมยุทธ์พเนจรสวมอาภรณ์แปลกตากลุ่มหนึ่งได้เดินสะพาย
ดาบผ่านข้างรถม้าพอดี เมื่อมองเห็นข้าพวกเขาก็พลันชะงัก จากนั้นคนทั้งกลุ่ม
ก็หันหน้ามามองอย่างรวดเร็ว ข้าตกใจรีบถอยหนี ก่อนใช้มือจับม่านรถม้าปิด

ลงอย่างรวดเร็ว

“มีอะไรหรือ” จ้าวอุชวีถาม

ข้ายังมีทันเอ่ยตอบ ม่านรถม้าก็ถูกคนเล็กขึ้นเสียก่อน

“โอโฮ เป็นสาวงามของสกุลใดกัน” จอมยุทธ์พนเจรผู้ถูกเบียดอยู่บน
คิระชะงอกหน้าม้า ก่อนยื่นมือเข้ามาหมายจะลูบหน้าข้าและยิ้มกว้าง

จ้าวอุชวียกแขนขึ้นขวางด้วยสีหน้าเย็นชา เมื่อเห็นเขา จอมยุทธ์พนเจร
ผู้นั้นก็คล้ายตื่นตกใจเป็นอย่างยิ่ง หดคิระชะกลับไปพลัน

“บัดนี้ยังคิดอยากลงจากรถม้าไปเดินเล่นอีกหรือไม่” จ้าวอุชวีมองข้า

พลางถาม

ข้าแม้มีริมฝีปาก ก่อนส่ายหน้าอย่างเชื่องฟัง

เส้นทางในตลาดถูกผู้คนซึ่งเดินทางมาจากนอกเมืองปิดทางเอาไว้
สุดท้ายขบวนรถม้าจึงทำได้เพียงเลี้ยวกลับ เปลี่ยนไปเข้าเมืองชินเจียงด้วย
ประตูอื่น

เมื่อพวกเรามาถึงจวนสกุลจ้าวก็เป็นเวลาใกล้พลค่ำ ก่อนจะพบว่า
ที่นอกจวนมีคนมารอต้อนรับอยู่ก่อนแล้ว

“ชื่อจ้อกลับถึงจวนแล้ว!” บ่าวรับใช้เสียงเล็กโอบหน้าชาวผู้หนึ่งขานขึ้น
เสียงสูงอยู่นอกจวน ทันใดนั้นบุรุษผู้มีท่าทางคล้ายผู้ดูแลจวนก็เดินนำบ่าวไพร่
ออกมา พวกเขาต่างทำหน้าที่ทั้งงูมำ เป็นแท่นเหยียบเพื่อก้าวลงจากรถม้าและ
ถือโคมไฟ เป็นที่ค้ำคักจ้อแจอย่างยิ่ง

ข้าลงจากรถม้าตามหลังจ้าวไปหลุไปพร้อมจ้าวอุชวี ที่ประตูจวนมีสตรี
รูปงามผู้หนึ่งนำเหล่าสาวใช้เดินเข้ามา หลังย่อกายคำนับจ้าวไปหลุด้วยความ
เคารพก็เบี่ยงกายเข้ามายืนด้านหลังเขา

ข้ากับจ้าวอุชวีถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ก่อนเดินตามกลุ่มคนเข้าจวนไป

ได้ยินว่าสวีนจิภรรยาเอกของจ้าวไปหลุเป็นบุตรธิดาของจ้อเซินผู้ล่งลับ
น้องสาวของจ้อเหยาผู้นำตระกูลจ้อ ด้วยเหตุนี้เมื่อครูข้าจึงลอบสังเกตนาง
หลายคราวอย่างอดมิได้ ชุดคลุมตัวยาวชีวิสีสีแดงเข้มขอบขาว หูหว่าทว่ามี

ฉูดฉาด ปีนหยกรูปดอกไม้สีขาวเป็นประกาย งามชัดซ้อยกว่าไม่ตึงตูดจน
ยั่วเย้า ดวงหน้ากลมใส คิ้วตางามดั่งวาด นางระมัดระวังกิริยา เป็นสาวงาม
ซึ่งหาได้ยากยิ่ง

“ท่านพ่ออยู่ที่จวนหรือไม่” จ้าวไปหลู่เอ๋ยถามสวินจี

“ท่านพ่อพากลุ่มองครักษ์ออกไปล่าสัตว์เมื่อวันก่อน อีกสองวันถึงจะ
กลับมาเจ้าคะ” สวินจีตอบเสียงอ่อนหวาน

“หงอวินเออร์ เจ้ากลับเรือนไปก่อนเถิด รอท่านพ่อกลับมาพวกเราค่อย
เข้าพบท่านพร้อมกัน”

“ขอรับ” จ้าวอู่ชวีคำนับก่อนถอยออกไป

ข้าคิดจะแยกตัวไปพร้อมเขา แต่กลับถูกจ้าวไปหลู่เรียกเอาไว้ เขาเอ๋ย
กับสวินจีผู้อยู่ข้างกาย “เจ้าไปจัดห้องหับให้เด็กน้อยผู้นี้ แล้วส่งสาวใช้ปราด
เปรี๊ยะสักสองคนไปรับใช้นางด้วย”

“นี่คือ... สตรีที่ซื้อจื่อรับเข้ามาใหม่หรือเจ้าคะ” สวินจีมองข้าด้วยสีหน้า
ค่อนข้างกระอักกระอ่วน

“นางเป็นเด็กตลาดเฉลี่ยผู้หนึ่ง ข้าคิดจะหาโอกาสส่งไปยังจวนไท่ลื้อ
แต่หลายวันนี้คงต้องรบกวนให้เจ้าช่วยดูแล” กล่าวจบจ้าวไปหลู่ก็หันมาเอ่ยกับ
ข้าด้วยรอยยิ้ม “แท้จริงแล้วเรือนของข้านั้นสนุกสนานนัก ไม่จอบแจ ทั้งยังไม่มี
กลิ่นเหม็น เจ้าอย่าไปฟังหงอวินเออร์กล่าวเหลวไหล วันพรุ่งนี้ข้าจะพาเจ้าเดินดู
รอบๆ”

“ขอบคุณชื่อจื่อ” ข้าย่อกายคำนับก่อนหยุดยืนรอ

สวินจีเดินตามจ้าวไปหลู่เข้าไปในเรือน เน้นนานกว่านางจะเดินนำสาวใช้
ออกมาอย่างช้าๆ

“เงยหน้ามาให้ข้าดูเสีย!” น้ำเสียงของนางไม่เป็นมิตร

ข้าเงยหน้าขึ้นน้อยๆ แต่ยังหลุบตาลงด้วยท่าทางเคารพนบนอบ

ผ่านไปนานนักนางก็กระแอมเบาๆ น้ำเสียงแสดงความร้อร่นเล็กน้อย

“อายุเท่าไรแล้ว เป็นคนที่ดี พบกับชื่อจื่อได้อย่างไร”

“เพ็งลิสปีเต้ม ข้าน้อยเป็นชาวฉิน พบกับซือจื่อที่จวนโอรสลำดับที่สี่
ของฉินป้อเจ้าค่ะ”

“พานางไปพักผ่อนที่ห้องเล็กของเรือนตะวันตก วันพรุ่งหลังกินอาหาร
เช้า แต่งกายให้นางเสร็จเรียบร้อยแล้วพามาพบซือจื่อ” สวินจิเอ๋ยสั่งการสาวใช้
ด้านหลัง

“เจ้าค่ะ”

สาวใช้สองนางพาข้าเดินอ้อมอยู่ในจวนสกุลจ้าวเป็นเวลานาน สุดท้าย
ก็หยุดฝีเท้าลงตรงหน้าประตูเรือนเล็กอันเงียบสงบ เรือนเล็กหลังนี้ตั้งอยู่ที่
มุมหนึ่งของสวนดอกไม้ ค่อนข้างเก่าโหลม แต่ข้าวของเครื่องใช้ครบครัน นับ
เป็นสถานที่พักอาศัยที่ดีแห่งหนึ่ง

ข้าบอกสาวใช้ทั้งสอง ก่อนหยิบเสื้อกกผืนหนึ่งมาปูนั่งได้ชายคา
นอกเรือน

ยามนี้อาติธยัธสดังสีเพลิงแขวนอยู่เหนือยอดเขาซึ่งห่างไกลสุดสายตา
รัศมีแดงเจิดจ้าล้อมรอบราวกับไฟป่าไหม้กระหน่ำลุกลามยอดเขา สีฟ้าส่วน
สุดท้ายเหนือท้องฟ้าสลายไป สรรพสิ่งโดยรอบถูกปกคลุมด้วยลำแสงสีแดง
คล้ำ กำแพงสูง ภูเขาจำลอง และรั้วไม้ ยามเมื่อมองไปยังสภาพเรือนและสวน
อันไม่คุ้นเคยเบื้องหน้า ความรู้สึกซึ่งมีอาจอธิบายพลันทะลักหลายชั้นในใจข้า...
ข้ามายังแคว้นฉิน เข้าพักในจวนของจ้าวยางเสนาบดีแห่งแคว้นฉินเช่นนี้เอง...

หนึ่งปีก่อนหากมีคนบอกข้าว่าภายภาคหน้าข้าจะต้องเดินทางออกจาก
แคว้นฉิน ออกจากจวนแม่ทัพ ข้าย่อมมิเชื่อ อันที่จริงจนกระทั่งวันนี้ ข้ายังคง
รู้สึกว่ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในหลายเดือนที่ผ่านมา เป็นดังความฝันอันสับสนุ่นวาย
และไม่คุ้นเคย

“เจ้ากำลังคิดสิ่งใดอยู่” ระหว่างกำลังเหม่อลอย คนผู้หนึ่งมายืนด้าน
หลังข้าอย่างเงียบงัน

ข้าหาได้หันกลับ เพียงสูดลมหายใจเข้าลึกและเอ่ย “มิได้คิดสิ่งใด เพียง
แปลกใจว่าเหตุใดตนเองจึงวกไปวนมาและตามท่านมายังแคว้นฉินได้จริงๆ”

“เช่นนั้นเวลานี้เจ้ากำลังเสียใจที่ไม่ตามข้ามาตั้งแต่คราที่จวนรัชทายาท แคว้นฉินใช้หรือไม่” จ้าวอู่ชวีหัวเราะพลางนั่งลงข้างกายข้า สีหน้าเต็มไปด้วย แววหยอกล้อ

ข้าจับจ้องไปยังทิวทัศน์ยามอาทิตย์อัสดงพลางทอดถอนใจเสียงเบา “หากมิใช่เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเหล่านั้น แม้ท่านจะถือดาบพาดคอ ข้า ข้าก็ไม่มีวันตามท่านมายังแคว้นฉิน มนุษย์ต่างต้องผ่านความเจ็บปวดจึง จะยอมปล่อยวาง”

“เช่นนั้นเวลานี้เจ้าปล่อยวางแล้วหรือ”

“ความเจ็บปวดนั้นเจ็บปวดอย่างลึกที่สุดแล้ว แต่จะปล่อยวางลงได้ เมื่อไรกลับมามีอายุได้” ข้ายิ้มเย้ยหยันตนเอง ก่อนก้มหน้าลงมีเอ่ยวาจาอีก

จ้าวอู่ชวีมองข้าคราหนึ่ง เขาเพียงนั่งอยู่ท่ามกลางแสงตะวันรอนเป็น เพื่อนข้าอย่างเงียบงัน

เวลาลด้อยผ่านดั่งสายน้ำ เสาของอาทิตยยามสนธยาค่อยๆ เคลื่อนสู่ ใต้ชายคา สายลมพัดผ่าน กลีบดอกไม้สีขาวบริสุทธิ์ก็กลีบหนึ่งร่วงหล่นลงบน ผืนเสื้อ ณ บริเวณซึ่งแสงสว่างและเงามืดตัดผ่านอย่างพอดี

จ้าวอู่ชวีโน้มกายหยิบกลีบดอกไม้ทรงซ้อนขึ้นมา ก่อนวางลงบนมือข้า อย่างแผ่วเบา “นี่คือดอกไม้หลั่นหยกขาวซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดในแดนฉิน ร่วงหล่น ในเดือนสองของฤดูใบไม้ผลิ ปลายฤดูร้อนจึงจะเบ่งบานอีกครั้ง ครา ดอกไม้มีเวลา ร่วงโรยจากลา มนุษย์ก็เช่นกัน เรือนตะวันตกของจวนแห่งนี้ปลูกต้นมู่หลั่นนี้ กว่าร้อยต้น ทั้งยังเป็นต้นไม้เก่าแก่อายุเกินสิบปี ยามเมื่อดอกไม้เบ่งบาน ทิวทัศน์จะงดงามมากที่สุด หากเจ้ายินดี วันหลังข้าจะพาไปชม”

ข้าก้มลงมองกลีบดอกไม้สีขาวบริสุทธิ์ราวกับหยกกลางฝ่ามือพลาง เอ่ยปาก “เหตุใดสกุลจ้าวของพวกท่านจึงยอมพาคนไร้ประโยชน์เช่นข้ามายัง แคว้นฉิน”

ได้ยินเช่นนั้นจ้าวอู่ชวีก็พลันตีนตะลึง ทว่าก็หัวเราะขึ้นมา “ไร้ประโยชน์? หมอหญิงรูปโฉมงดงามเช่นเจ้าย่อมมีไร้ประโยชน์ กลับเป็นเจ้า...” เขายื่นนิ้ว

ทั้งสองมาบีบคางข้าให้หันหน้ามา “ในใจเจ้ากำลังคิดสิ่งใด มิต้องการเกียรติยศ ความรุ่งเรืองซึ่งงงจ้อแห่งแคว้นจินหยิบยื่นให้ กลับติดตามกลุ่มคนซึ่งไร้ความซื่อสัตย์อย่างพวกข้ามายังแคว้นจินด้วยเหตุใด ข้าเห็นว่าผู้ที่นางงนที่สุตในที่นี้ควรเป็นเจ้าต่างหากเล่า”

“ข้า...” แต่เดิมข้าเข้าใจว่าจะสามารถสืบรู้บางสิ่งจากปากจ้าวอู่ชวี ทว่า ครานี้กลับถูกประโยคหนึ่งของเขาปิดปากเสียสนิท ถูกแล้ว! ไม่ว่าสกุลจ้าวแห่งแคว้นจินเกี่ยวข้องกับอันใดกับเทียนซู่ ไม่ว่าสาเหตุที่พวกเขาพาข้ามายังแคว้นจินคืออะไร อย่างไรผู้ซึ่งตัดสินใจติดตามมาก็คือตัวข้าเอง

“ท่านโหม่งอี้คือคนของสกุลจ้าวไช่หรือไม่” ข้าดึงมือจ้าวอู่ชวีที่กำลังบีบคางข้าออก

จ้าวอู่ชวีเอนร่างพึงผนังเรือนด้านนอกพลงเอ่ยเสียงเรียบ “หมิงอี้เป็นสหายเก่าของพี่ชายข้า เดิมเขาเป็นชาวเว่ย ห้าปีก่อนระหว่างที่เขาศึกษาศาสตร์ของการทำนายกับไต้ลือโมอยู่ในเมืองซินเจียงก็พักอาศัยอยู่ที่จวนพวกเรา บัดนี้แม้จะเดินทางมิเป็นกิจวัตร แต่เขาก็ยังติดต่อกับท่านพ่ออยู่เสมอ”

“ท่านบอกว่าหมิงอี้เป็นลูกศิษย์ของไต้ลือโมหรือไม่” คำตอบนี้ทำให้ข้าคาดไม่ถึงยิ่งนัก

“นับเป็นเช่นนั้น”

“แท้จริงแล้วไต้ลือผู้นี้เป็นคนเช่นไร”

“เป็นผู้ซึ่งราวกับเป็นเทพเซียน” ขณะที่อาทิตยอัสดงเหนือเหลี่ยมเขาลาลับ จ้าวอู่ชวีจับจ้องแสงโพล้เพล้สีม่วงเข้มซึ่งเลื่อนรางลงเรื่อยๆ พลงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

“เทพเซียน?”

“วันหนึ่งเมื่อสิบเก้าปีก่อนได้เกิดสุริยคราส ราตรีนั้นท่านพ่อฝันเห็นเด็กน้อยเปลือยกายคนหนึ่งเต็นระบำไปพร้อมเสียงดนตรี จึงนำเหตุการณ์ทั้งสองนี้ไปถามถึงคำทำนายจากไต้ลือ ไต้ลือตอบว่า ‘หกปีในเดือนเดียวกันนี้ จักบุกลงเข้าสู่’¹⁶⁹ สุดท้ายมิอาจต้าน จักบุกลง จำเลือกปีเกิงเงิน¹⁷⁰ ตะวัน

จันทร์หา ณ ตำแหน่งดาวเงินเหว่ย¹⁷¹ ในวันเกิงอู่¹⁷² จักได้รับผลสนอง อัคคี
 ช่มโลหะ จึงมีอาจได้ชัย ไท่ลือโม่อาศัยหลักการเสริมและช่มกันของปฏิจจาทุ
 ทำนายว่าแคว้นอู่กับแคว้นเล็กๆ ของชนเผ่าทางใต้จะบุกเข้าตีเมืองอิ่ง เมือง
 หลวงแห่งแคว้นฉู่ ปีนั้นแคว้นฉู่แข็งแกร่ง แคว้นอู่อ่อนแอไร้กำลัง ผู้คนต่าง
 ครหาว่าไท่ลือกล่าววจาเหลวไหล แต่ว่า...”

“ภายหลังก็เป็นที่ประจักษ์ว่าเขากล่าวได้ถูกต้อง อู่จื่อชวี¹⁷³ บุกตีแคว้น
 ฉู่ ทำศึกต่างได้ชัย มิเพียงเข้าสู่เมืองอิ่ง เมืองหลวงแห่งฉู่ ยังขุดสุสานฉู่หวาง
 และเสียนตีพระศพของพระองค์ด้วย”

“อ้อ... ภายหลังไท่ลือโม่ก็เป็นที่รู้จักของเหล่าผู้ครองแคว้นทั่วหล้าจาก
 การทำนาย เมื่อมีเรื่องสำคัญใด ท่านพ่อจึงต้องถามคำทำนายจากไท่ลือก่อน”

“เมื่อครู่ยามที่ข้าเข้าสู่จวน ได้ยินชื่อจื่อจื่อกล่าวว่าส่งข้าไปยังจวนไท่ลือ
 ไท่ลือโม่ผู้นี้รับลูกศิษย์หญิงด้วยหรือ”

“ยังมีถึงยามเข้าห้องนอน ไยเจ้าจึงเคลิ้มฝันเสียแล้ว” จ้าวอู่ชวียึดตัวนั่ง
 หลังตรง ก่อนเอ่ยอย่างจริงจัง “เขารับเพียงศิษย์ชาย มิรับสตรี คราก่อนที่เขา
 รับหญิงก็เป็นศิษย์ก็เป็นเรื่องเมื่อนานมาแล้ว บัดนี้สำนักของเขามีศิษย์ชายเพียง
 สองคน ต่างเป็นผู้มีความสามารถที่มีเปิดเผยตัว เหตุที่ข้ากับท่านพี่ได้ตรง
 จะส่งเจ้าไปยังจวนเขา เพียงต้องการขอตำแหน่งโหรหญิงให้เจ้าไว้ป้องกันตน
 มิเช่นนั้นจากรูปลักษณ์เจ้าและความอดทนของสวินจี มิพ้นสิบวันย่อมต้อง

¹⁶⁹ เมืองอิ่ง ปัจจุบันอยู่ในเขตมณฑลหูเป่ย์

¹⁷⁰ ชื่อเรียกรอบหนึ่งในฐาน 60 ตามแผนภูมิสวรรค์ ซึ่งประกอบด้วยอักษรจีนสองตัว แบ่ง
 เป็นราศีบนกับราศีล่าง

¹⁷¹ ดาวเงินเหว่ย ดาวดวงสุดท้ายที่ตำแหน่งปลายหางของกลุ่มดาวในทิศมังกร (ทิศตะวันออก)

¹⁷² เกิงอู่ ชื่อเรียกรอบหนึ่งในฐาน 60 ตามแผนภูมิสวรรค์ ซึ่งจะประกอบด้วยอักษรจีน
 สองตัว แบ่งเป็นราศีบนและราศีล่าง

¹⁷³ อู่จื่อชวี ขุนนางต้าฟูแห่งแคว้นอู่

มีคนเหยียบย่างเข้ามาขอเจ้าจากซื่อจื่อเป็นแน่ ถึงยามนั้นไม่ว่ามอบให้หรือไม่ หรือยกเจ้าให้ผู้ใด ล้วนเป็นความวุ่นวายทั้งสิ้น”

โหรหญิง... ถูกต้องแล้ว อย่างไรก็ตามสิ่งของที่ส่งมอบให้กันไปมา แม้ตัวข้ามีนับเป็นสมบัติของพวกสกุลจ้าว แต่เมื่อถึงเวลานั้น เกรงว่าจะไร้อำนาจปฏิเสธเช่นกัน

“อาลือ เจ้าจำต้องเข้าใจเรื่องหนึ่ง ในสายตาผู้คนทั่วไป สตรีเช่นเจ้านั้น เป็นดั่งไข่มุกรัตริหรือเขากิเลน หากไร้เจ้าของก็จะถูกคนชั่วช้าฉกฉวยแย่งชิง มิจบสิ้น หากตกอยู่ในมือตระกูลธรรมดาทั่วไปก็จะถูกส่งตัวไปเป็นของกำนัล แก่ผู้มีฐานะสูงกว่า และเปลี่ยนมือผู้ถือครองไปเรื่อยๆ ไม่สิ้นสุด จนถึงวันที่เจ้าอายุมากขึ้น รูปโฉมโรยรา ด้วยเหตุนี้ วิธีการดีที่สุดที่ข้าคิดได้ในเวลานี้ ก็คือหาที่พึ่งพิงให้เจ้า ที่พึ่งพิงซึ่งมีผู้ใดกล้าเอ่ยขอเจ้าจากเขา ซึ่งที่พึ่งพิงนั้น ย่อมมิใช่ตระกูลขุนนาง มิใช่เชื้อสายผู้ครองแคว้น เป็นได้เพียงเทพเซียนเท่านั้น”

วาทะของจ้าวอู่ซู่เข้าเข้าใจดี ด้วยเหตุนี้แม้ในใจจะเต็มไปด้วยความสนใจ ทว่าก็ซาบซึ้งยิ่งที่มีคนทุ่มเทไตร่ตรองวางแผนเพื่อข้าเช่นนี้

“ข้าเข้าใจ ขอบคุณท่านมาก”

“เจ้าอย่าได้รับร้อนขอบคุณข้าเลย ไทลื้อไม่มีนิสัยหยิ่งทะนง เมื่อเห็นรูปโฉมอันจะนำพาความวุ่นวายของเจ้า กระทั่งรับเจ้าเป็นโหรหญิงยังอาจมียินยอม ถึงยามนั้นข้าคงทำได้เพียงจับเจ้าทำลายโฉมและนำมาเป็นสาวใช้ของตนเอง”

“เช่นนั้นคงลดความยุ่งยากไปได้มาก” ข้าพยกหน้าพาลงส่งเสียงหัวเราะ เหลือบเห็นมือซึ่งวางไว้ข้างบริเวณขาของจ้าวอู่ซู่อย่างไม่ตั้งใจ นิ้วมือเขาเห็นข้อต่อนิ้วชัดเจน เรียวยาวงดงาม ทว่ายามนี้กลับเปราะเปราะไปด้วยฝุ่นจดา ฆะมุ๊กฆะมอม เมื่อมองสูงขึ้นไป บนกายของเขายังคงสวมชุดคลุมสำหรับเดินทางเมื่อก่อนหน้า ผมเผ้ายุ่งเหยิงเล็กน้อย

“จริงสิ เดินทางมานานกว่าครึ่งเดือนเช่นนี้ ไยท่านจึงมิกลับไปพักผ่อน

มาหาข้าด้วยฐานะใดหรือ”

“เจ้าเพิ่งนึกถามข้าได้ในยามนี้หรือ” เขาปิดฝุ่นดินที่ชายเสื้อพลางลุกขึ้นยืน “ข้าเกรงว่าเจ้าที่เพิ่งมาถึงที่นี่ตัวคนเดียวจะมีคุ่นเคยและหวาดกลัว จึงคิดมาสนทนาเป็นเพื่อน บัดนี้เมื่อเจ้าต้องการไล่ข้ากลับไป ก็คงจะมีอะไรแล้ว” เขาเอ่ยพลางก้มหน้าลง หยิบขลุ่ยดินเผาจากอกเสื้อโยนมาให้ข้า “ระหว่างทางได้ยินหมิงอีกกล่าวว่าเจ้าชอบเป่าขลุ่ยดิน จึงกลับเรือนไปนำมาเลาหนึ่ง เก็บไว้เป่าเถิด ข้าขอตัวก่อน”

“ขอบคุณมาก” ข้ากำขลุ่ยดินเผาซึ่งยังเหลือไอร้อนจากกายของเขาด้วยความตื่นตะลึง ขณะที่ขอบตาร้อนระเหย

จากแว่นไกลพันลี้ในสถานที่อันไม่คุ่นเคยแห่งนี้ กลับยังมีคนผู้หนึ่งเข้าใจความลับสัน ความสุข ความหวาดกลัว และความไร้ที่พึ่งพิงของข้า ความรู้สึกซึ่งกระทั้งตัวข้าเองยังมีแน่ใจ เขากลับรับรู้ได้อย่างชัดเจนถึงเพียงนี้...

ราตรีแรกในจวนสกุลจ้าวนับว่าช้านอนหลับได้สนิทพอควรทีเดียว

เช้าตรู่วันต่อมา สาวใช้ได้นำเสื้อตัวสั้นกับกระโปรงผ้าแพรเนื้อบางมามอบให้ข้า เสื้อตัวสั้นเป็นสีเหลืองสดใสมากคู่กับกระโปรงพื้นสีเขียวปักลายดอกไม้ใบหญ้า นางประดับผมข้าด้วยผ้าถักรัดผมหลากสี แต่งกายให้ข้าด้วยลี้ฉูดฉาดที่มากเกินไปจนครั้งนี้จนกลายเป็นดอกไม้จืดจางกลางฤดูใบไม้ผลิ ทำให้ข้ากระอักกระอ่วนใจยิ่ง

ยามเมื่อยังอยู่ที่แคว้นฉิน ข้าเคยได้ยินคำเล่าลือว่าจ้าวยางเสนาบดีแห่งแคว้นฉินเคยสร้างเมืองของตนขึ้นที่ฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองฉินเจียงวังในเมืองดงามหฺรฺหฺว โอบ่าสูงตระหง่าน ทัดเทียมกับวังหลวงของเจ้าผู้ครองแคว้น ทว่าสิบห้าปีก่อน ท่ามกลางเหตุการณ์วุ่นวายของหฺกเสนาบดี เมืองแห่งนี้ได้ถูกสกุลฟานกับสกุลจงสิงบุกทำลาย ปัจจุบันยังอยู่ระหว่างการบูรณะซ่อมแซม

หลังจ้าวยางตอบโต้เสนาบดีทั้งสองและได้ชัยชนะ จินโหวก็ประทานจวน

อีกแห่งหนึ่งในเมืองซินเจียงให้เขา คือสถานที่ซึ่งข้าอาศัยหลับนอนในเวลานี้ แม้จวนแห่งนี้จะสร้างขึ้นในเวลาอันสั้น ทว่าก็ยังกว้างใหญ่จนข้าตื่นตะลึงมิอาจเอ่ยวาจา

หาต้องกล่าวถึงหอสักการะสลักลวดลายประดับงดงามบนบันไดสูง หรือ เรือนนอนอันสลักซับซ้อน เพราะเพียงบริเวณสวนก็กว้างใหญ่ได้ครึ่งหนึ่งของจวนสกุลอยู่แล้ว

ภายใต้การนำทางของสาวใช้ ข้าเดินวนเวียนเป็นเวลานานกว่าจะมาถึง เรือนของซือจื่อไปหลู่ เมื่อเห็นข้า จ้าวไปหลู่ตื่นเต้นยิ่งนัก พาข้าเดินไปยังสวน หลังเรือนเขาอย่างรีบร้อน

ท่ามกลางสวนกว้าง เขาเลี้ยงสัตว์น้อยใหญ่ไว้นานาชนิด เหตุเพราะมีผู้มาทำความสะอาดทุกวันจึงปราศจากกลิ่นเหม็นเช่นที่เจ้าอยู่หัวเคยกล่าว ทั้งยังไร้เสียงดังจ่อแจ เพียงแต่ยามเดินผ่านกรงเสือและสุกร ข้ากลับหัวเราะออกมาอย่างอดมิได้

“เจ้าอย่าหัวเราะอีกเลย วันพรุ่งข้าก็จะให้คนปล่อยสุกรไปเสีย”

วันนั้นตอนอยู่บนรถม้า จ้าวไปหลู่จะต้องได้ยินหัตถ์คนที่ข้ามีต่อเสือและสุกรเป็นแน่ เมื่อเขาเห็นข้าหัวเราะ ใบหน้าก็พลันปรากฏแววกระอักกระอ่วนขึ้นอย่างอดมิได้

“ไยจึงปล่อยสุกรไปเล่า ท่านควรปล่อยเสือดาวนี้ไปจึงจะถูกต้อง ทุกวัน ท่านต้องนำเนื้อมาเลี้ยงมันจนสิ้นเปลืองเงินทอง ทั้งยังทำให้มันไม่ได้ใช้ความสามารถในการล่าสัตว์” ยิ่งเห็นจ้าวไปหลู่อดใจ ข้าก็ยิ่งคิดอยากหยอกล้อเขา “หรือซือจื่อเห็นว่าการเลี้ยงสุกรทำให้เกิดยติฐานะของท่านเสื่อมเสีย เลี้ยงเสือจึงจะสามารถแสดงความน่าเกรงขามของท่าน”

“เจ้าให้ข้าเลี้ยงสุกร... ข้า... ข้าหาใช่พ่อค้าเนื้อเสียหน่อย เจ้า...” จ้าวไปหลู่พลันเอ่ยมิออก หน้าแดงก่ำ

“อันที่จริงความน่าเกรงขามและน้ำใจเมตตาของซือจื่อ มิจำเป็นต้องใช้ชีวิตสัตว์เหล่านี้เพื่อแสดงออก เลี้ยงสุกรหรือเลี้ยงเสือ ยังมีผู้เลี้ยงผู้มีความ

สามารถ หากนำความกรุณาของซือจื่อไปมอบแก่เหล่าผู้มีความสามารถ พวกเขาย่อมจงรักภักดีต่อท่าน แม้ท่านมีใส่ใจตำแหน่งซึ่งได้มาแต่กำเนิดนี้ แต่จะรู้ได้อย่างไรว่าผู้อื่นไร้ความละโมภ เลี้ยงดูที่ปรึกษา ผู้มีความสามารถ ผู้มีพลังกำลัง หรือผู้กล้าหาญมากสักหน่อย ถึงยามนั้นแม้มีปรารถนาแก่งแย่งกับผู้อื่น ก็ต้องรักษาชีวิตไว้มิใช่หรือ”

“เด็กน้อย...”

“ผู้เป็นน้องชายของซือจื่อเกรงว่านิวทั้งสิบยังมีอาจนับได้หมด ข้ามิเชื่อหรือว่าทุกคนจะเหมือนหงอวินเออร์ของท่าน ที่คิดเพียงจะยืนอยู่เบื้องหลังท่าน ประคองท่าน และสนับสนุนท่าน แม้พวกเขาแต่ละคนต่างมีสัมพันธ์พี่น้องต่อท่านอย่างลึกซึ้ง แต่นอกจวนสกุลจ้าวแห่งนี้เล่า สกุลจื่อ สกุลเว่ย สกุลหาน มีตระกูลใดต่อกรได้อย่างง่ายดายบ้างหรือ ท่านคงต้องการให้ผู้นำสกุลจ้าวในภายภาคหน้าเป็นเพียงสุกรซึ่งยินยอมให้ผู้อื่นตัดคอใช่หรือไม่” ข้ากล่าวจบในคราวเดียว สีหน้าของจ้าวไปหลู่จึงเขียวคล้ำ มิเอ๋ยแย้งแม้แต่น้อย

ข้าเคาะกรงซึ่งขังไก่ฟ้าหางยาวไว้ภายในพลางเอ่ยเสียงอ่อนโยน “เมื่อรักถนอมพวกมัน ก็ปล่อยพวกมันไปเถิด สรรพสิ่งใต้หล้ามีสิ่งใดชมชอบการอาศัยอยู่ในกรง ปล่อยให้พวกมันตัดสินใจความเป็นตายด้วยตนเองเถิด”

“เฮ้อ... วันนี้ข้าจึงได้เข้าใจความหมายในวาจาของหงอวินเออร์” จ้าวไปหลู่เหม่อลอยไปชั่วครู่ เมื่อได้สติจึงหันกลับมาเอ่ย “ข้าพหลันรู้ดีว่าการส่งเจ้าไปเป็นโอรหึงที่จวนไท่สื่อช่างน่าเสียดายนัก อย่างไรก็ตามเจ้าอยู่ข้างกายข้าดีหรือไม่”

ได้ฟังเช่นนั้นข้าก็รีบส่ายหน้า “ความปรารถนาดีของซือจื่อ อาลือขอรับไว้ด้วยใจ อย่างไรก็ตามรีบส่งข้าไปโดยเร็วเถิด เด็กน้อยมากเล่ห์เจ้าแผนการเช่นข้าจะอยู่ข้างกายท่านได้อย่างไร ซือจื่อต้องจดจำคำเตือนอย่างจริงจังของหมิงอี่ให้ดีนะเจ้าคะ!”

“กัฏฐก แม้เก็บเจ้าไว้ก็มีอาจควบคุมเจ้าได้” จ้าวไปหลู่ทอดถอนใจ “ทางไท่สื่อ เมื่อเข้าข้าให้คนนำเทียบขอเข้าพบไปส่งแล้ว วันพรุ่งนี้ข้าจะพาเจ้าไป วันนี้

หลังช่วงกลางวัน ให้หองวินเออร์ออกไปเดินเล่นเป็นเพื่อนเจ้าก่อนเกิด อย่างไรก็ตาม เมืองซินเจียงก็มีสถานที่สนุกสนานมากนัก”

กล่าวจบเขาก็กวาดตาพิจารณาซ้ำอีกหลายครา ก่อนส่ายหน้าพลงเอ่ย “แม้การแต่งกายเช่นนี้จะงดงาม แต่ก็ดูผิดกาลเทศะนัก แต่ไรมาสวินจี้ก็เป็นผู้แต่งกายอย่างประณีต ไยจึงเลือกอาภรณ์เช่นนี้ให้เจ้าเล่า เจ้ารออยู่ที่นี้ก่อน ข้าจะไปหาเสื้อผ้าดีๆ มาให้” จ้าวไปหลูบอกก่อนหมุนกายเดินจากไป

ข้าลอบอุทานในใจ จ้าวไปหลูผู้นี้ช่างเป็นผู้มีความคิดบริสุทธิ์เสียจริง สวินจี้ย่อมรู้ว่าเสื้อผ้าชุดนี้ผิดกาลเทศะ จึงตั้งใจส่งมาให้ข้าสวม เอ้อ... การเป็นภรรยาหาใช่เรื่องง่าย นอกจากดูแลจัดการธุระน้อยใหญ่ภายในบ้าน ยังต้องคอยระมัดระวังมิให้สามีเก็บเหล่าดอกไม้ใบหญ้ากลับมา

ไม่นานจ้าวไปหลูก็หอบเสื้อผ้ากองใหญ่เดินออกมาจากในห้อง

“เจ้ากลับไปลองสวมเสื้อผ้าเหล่านี้เสีย ให้สื่อชอบสีม่วงและสีแดง วันพรุ่งพวกเราสมควรถูกเขาปล่อยออกมาเพียงเพราะเสื้อผ้าชุดเดียวเป็นอันขาด”

“ขอบคุณชื่อจื่อ!” ข้ารับเสื้อผ้ามาพลงย่อกายแสดงความขอบคุณ

“เวลานี้หองวินเออร์คงรออยู่ที่เรือนของเจ้าเป็นแน่ เจ้ารีบไปเถิด”

“เจ้าคะ” ข้าย่อกายคำนับก่อนถอยออกมา ยามเมื่อเดินพ้นประตูเรือน ก็ได้ยินจ้าวไปหลูตะโกนบอกเหล่าบ่าวไพร่เสียงดัง

“พวกเจ้ารีบย้ายกรงเหล่านี้ออกไป หาสถานที่ปล่อยพวกมันเสีย แยกกันปล่อยเล่า อย่าเปิดกรงสื่อกับสุกรแล้วปล่อยออกไปพร้อมกัน!”